

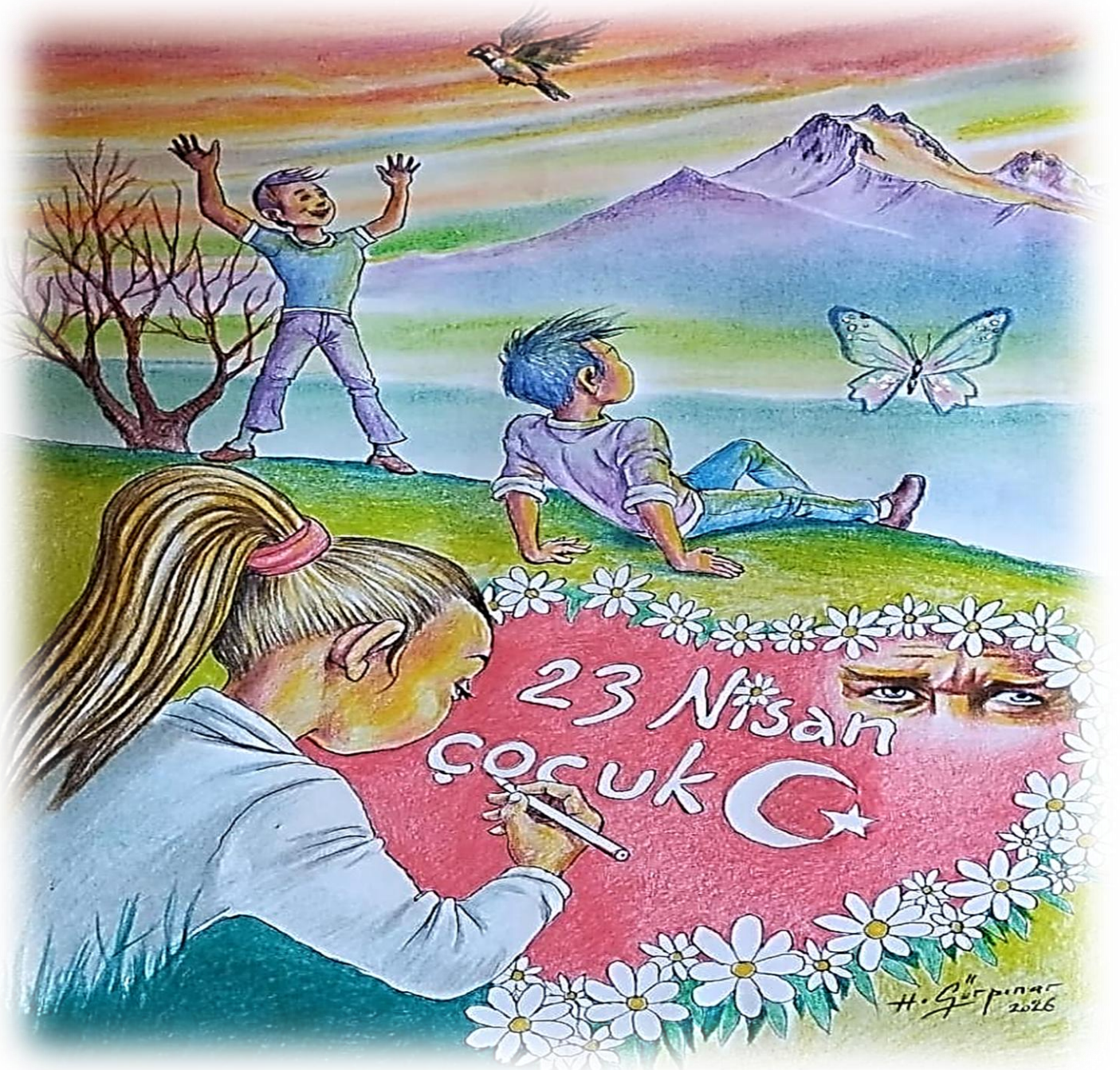
Mavi Sürgün

Aylık Edebiyat Kültür ve Sanat Dergisi

YIL :1

SAYI:4

NİSAN 2026

ISSN: 1306-5777

MAVİ SÜRGÜN DERGİSİ

Nisan 2026 - 4.Sayr

İmtiyaz Sahibi

Hasan GÜRPINAR

Editör

Nurkal KUMSUZ

Genel Yayın Koordinatörü

Dr. Ayhan KUŞÇULU

Yayın Kurulu Üyeleri

Ahmet Duran AKKUŞ, Murtaza EKİCİ, Duran TAMER, Ergün BİLGİ

Danışma Kurulu

Şuayip DURMUŞ, Ahmet Yavuz YETİM, Ali PEKER, Öngün YILDIRIM

Sanat Kurulu

Dursun BERKOK, Ahmet AYDEMİR, Elif GÜRPINAR, Resul TUNÇ, Hüseyin Gürpınar

Fotoğraflar

Dursun BERKOK

Kapak Tasarımı

Hasan GÜRPINAR

Sayfa Tasarımı ve Düzenleme

Dr. Ayhan KUŞÇULU

ISSN: 1306-5777

Basım Tarihi: Nisan 2026

Aylık Dergi - Sayfa Sayısı: 36

www.mavisurgun.com

YASAL SORUMLULUK BİLDİRGESİ

Gönderilen yazıların yazarın kendi özgün eseri olduğunu ve üçüncü kişilerin telif haklarını

ihlal etmediğini taahhüt eder.

Alıntı yapılan kaynaklar açıkça belirtilir ve ilgili mevzuata uygun şekilde kullanılır.

Dergimiz **siyasi bir yayın organı değildir**; yalnızca edebî, kültürel ve sanatsal içeriklere yer verilmekte olup,

gönderilen yazılar bu çerçevede değerlendirilir.

Yazının içeriğinden doğabilecek her türlü hukuki, cezai ve mali sorumluluk yazara aittir.

Dergi, yazarın beyan ve görüşlerinden sorumlu tutulamaz. Yazar, gönderdiği yazının dergi tarafından basılı ve

dijital ortamda yayımlanmasına izin verir.

Dergi, yazıyı yayımlayıp yayımlamama konusunda takdir yetkisine sahiptir.

Yazılar; hakaret, ayrımcılık, nefret söylemi, şiddet çağrısı veya yasa dışı içerik barındıramaz. Bu tür içeriklerin

sorumluluğu tamamen yazara aittir.

Yazıdan doğabilecek her türlü hukuki ihtilaf, yazarın sorumluluğundadır.

Dergi, bu ihtilaflardan dolayı hiçbir şekilde sorumlu tutulamaz.

İÇİNDEKİLER

EDİTÖRDEN		2
Kore Şiiri ; Özellikleri ve Çekiciliği	Prof.Dr. Gil Von LEE	3
Tariye	İsmail Adil ŞAHİN	5
Rusya-Ukrayna Tarihinde Rusların Neo- Avrasyacılık Hedefleri	Prof.Dr.Beyhan ASMA	6
Yayla Çiçeği	Duran TAMER	8
Çağdaş Edebiyatımızın Millî Şairi Fazıl Ahmet Bahadır	Nurkal KUMSUZ	9
Sanadır Arzım	Murtaza EKİCİ	10
Çanakkale'de Ne Gördüm	Ozan ERBABİ	11
“Sonsuzluğa Söz” Üzerine	Sait ÖZER	12
Bırakma Ellerimi	Halit Belgeli	13
Heybemden Taşanlar – 2	Şuayip DURMUŞ	14
Mevlâna Menkıbelerinden Üç Öküz İle Kurt	Ahmet KARAASLAN	15
Pınarbaşı	Ahmet Duran AKKUŞ	16
Huzur ÇİZGİSİ	Dursun BERKOK	17

*****HASAN GÜRPINAR DOSYASI*****

Hasan Bey	Duran TAMER	19
Hasan Gürpınar	Cüneyt YILMAZ	22
O Resimde İyi Bir Usta	Osman AYTEKİN	21
Hüseyin Gürpınar'a Rubai	İsmail Adil ŞAHİN	22
Sevgili Babam'a	Ayşe GÜRPINAR	23
Ben Hasan Gürpınar'ın Kızıyım	Elif GÜRPINAR	24
Babam ve Ustam	Hüseyin GÜRPINAR	25
Bir Devrin Hafızası	Ahmet Duran AKKUŞ	25
Hasan Gürpınar	Nurkal KUMSUZ	27
Fırçayı Altına Çeviren Adam; Hasan Gürpınar'a Vefa	Dr. Ayhan KUŞÇULU	28
Gülüşünde Güller Açan Kardeşim: Hasan Gürpınar	Metin YILMAZ	29
Hasan Gürpınar Dosta Hitaben	Murtaza EKİCİ	30
Hasan Gürpınar İle Söyleşi	Öngün YILDIRIM	31

Değerli Okuyucularımız,

Edebiyatın yolu, çoğu zaman kendi çizgisinde sessizce ilerler. Büyük gürültülerden, geçici parıltılardan ve hızlı görünürlüklerden uzak; sabırla biriken kelimelerin, düşüncelerin ve arayışların içinden geçer. Bu yolculukta dergiler, edebî iklimin en canlı tanıklarındır. Çünkü dergi sayfaları yalnızca metinlerin yayımlandığı yerler değil; bir dönemin, hatta çağın düşünce damarlarını görünür kılan, yeni seslerin kendine yer bulduğu ve edebî arayışların yön kazandığı alanlardır.

Edebiyat tarihine bakıldığında pek çok hareketin, tartışmanın ve estetik yönelimin ilk izlerinin dergilerde belirdiği görülür. Bu sebeple edebî iklimi anlamaya çalışan her değerlendirme, bir bakıma dergilerin bıraktığı izleri de takip etmek zorundadır. Elbette böylesi değerlendirmelerde ihtiyat payını elden bırakmamak gerekir; fakat dergilerin edebiyat dünyasında açtığı yolları görmezden gelmek de mümkün değildir.

Bugün yazı ve şiirlerin dolaşım biçimleri önemli ölçüde değişmiş durumdadır. Sosyal medya, metinlerin hızla paylaşıldığı ve geniş kitlelere ulaştığı bir alan hâline gelmiştir. Bu ortamda takipçi sayıları, beğeniler ya da okunma oranları çoğu zaman başarının ölçüsü olarak kabul edilmektedir. Oysa rakamların büyüklüğü her zaman metnin niteliğini yansıtan bir ölçü değildir. Zaman zaman bu sayılar, metnin kendi değerinin ötesinde bir ilgi gördüğü izlenimini de doğurabilmektedir.

Kültür, sanat ve edebiyat ise tabiatları gereği emek isteyen alanlardır. Bir metnin olgunlaşması, bir kalemin kendi sesini bulması ve kalıcı bir iz bırakması uzun bir yolculuğun sonucudur. Bu yolculuk okuma, düşünme ve yeniden yazma süreçleriyle derinleşir. Dolayısıyla kısa sürede, az çabayla kalıcı bir yere ulaşmak çoğu zaman mümkün değildir. Sosyal medyanın sunduğu anlık görünürlük paylaşımı mutlu edebilir; ancak, edebiyatın asıl değeri, zamanın süzgecinden geçerek kalıcı hâle gelen metinlerde ortaya çıkar.

Dergiler bu anlamda edebiyatın sabırla kurulan mekânlarıdır. Metnin aceleden arındığı, düşüncenin derinleştiği ve sözün kendi ağırlığını bulduğu sayfalar... Aynı zamanda farklı kuşaklardan kalemleri bir araya getirerek edebiyatın sürekliliğini sağlayan bir buluşma noktasıdır. Her sayı, ortak bir emeğin ürünü olarak edebiyatın uzun yürüyüşüne bırakılmış küçük ama anlamlı bir izdir.

Biz de bu anlayışla Mavi Sürgün dergisi olarak her ay ülkemizin edebiyat birikimine mütevazı bir katkı sunma gayreti içerisindeyiz. Geride bıraktığımız üç ay içinde, Adnan Büyükbaş özel sayısı ile birlikte dört sayı yayımladık. Her sayımızda kültür, sanat ve edebiyatın farklı yönlerini ele alan metinleri bir araya getirmeye çalıştık. Tematik yaklaşımımız; kültür, sanat ve edebiyat ufkundan okura bir düşünce ve estetik bütünlüğü sunabilmektir.

Nisan sayımızda da birbirinden değerli kalemlerin yazıları, şiirleri ve sanat örnekleri yer almaktadır. Farklı türlerin ve farklı seslerin bir araya geldiği bu sayıda, edebiyatın çoğul ve zengin yapısını yansıtan metinleri okurla buluşturmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Ayrıca, bu sayımızda; Kayseri'nin estetik ruhunu şekillendiren, Türkiye'nin sanat hafızasında silinmez izler bırakan Hasan Gürpınar Dosyası da bulunmaktadır. Dosyada; eğitimci, ressam, heykeltıraş, karikatürist, şair, sporcu kimliklerini bir arada taşıyan ve yaşayan bir değer olan Hasan Gürpınar'ın çok yönlülüğünü farklı pencerelerden değerlendiren yazılar yer almaktadır.

Her yeni sayıda farklı kalemlerin katılımıyla genişleyen bu yolculuğun en önemli gücü, yazının ve düşüncenin sürekliliğine duyulan inançtır. Çünkü inanıyoruz ki edebiyat, sabırla kurulan bir dünyadır; kelimelerle örülen bu dünya, zamanla derinleşir ve çoğalır.

Yeni sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle...

KORE ŞİİRİ ; ÖZELLİKLERİ VE ÇEKİCİLİĞİ

Prof.Dr. Gill Von LEE

Koreliler, şiiri derinlikli ve büyüleyici anlatımı nedeniyle sever. Kore şiirinin en belirgin özelliği, gelenek ile modernitenin uyumudur. Klasik şiirden günümüzün modern örneklerine kadar uzanan uzun tarihi boyunca sayısız dönüşüm geçirmiştir. Hanşi (Çince karakterlerle yazılmış şiir) gibi geleneksel biçimler varlığını sürdürürken, Korelilerin duygularını yansıtan unsurlar modern şiirde de güçlü bir şekilde hissedilmektedir

“Kore şiirinin büyüğü, dilindeki incelik ve estetik zarafette kendini göstermektedir. Hangul alfabesinin yapısal özellikleri, şiirde ses uyumunu ve ritim duygusunu belirginleştirerek okuyucuda güçlü bir duygusal etki yaratır. Bu bağlamda, lirik imgeler kimi zaman canlı tasvirlerle aktarılırken, kimi zaman da içsel duyguların yoğunluğu ön plana çıkar. Koreli şairler, şiirlerinde doğa ile insan arasındaki ilişkiyi ustalıklı işleyerek estetik duyarlılığı ve kültürel derinliği bir araya getirmektedirler.

Kore şiirinin bir diğer belirgin özelliği ise toplumsal bağlamı ve bireysel duyguları güçlü bir biçimde yansıtabilmesidir. Pek çok çağdaş şair, kendi deneyimlerini toplumsal sorunlarla harmanlamak suretiyle şiirlerini kurgularlar. Bu yönüyle Kore şiiri, dönemin ruhunu ve toplumsal olguları yansıtır; okuyucuda derin bir empati uyandırır. Örneğin, Kore'nin tarihsel acılarını dile getirerek, okuyucunun bu duygularla içten bir bağ kurmasını sağlar.

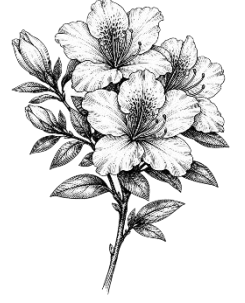
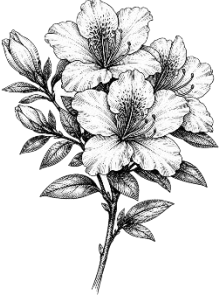
Kore şiirlerinde elbette doğa teması vazgeçilmez kavramlardan birisidir. Doğa, Kore yaşamı ve kültüründe önemli bir rol oynaması sebebiyle ve şiirlerde sıklıkla kullanılır. Mevsimsel değişimler, çiçekler, rüzgâr ve su gibi unsurlar özellikle Kore şehirlerinde öne çıkar ve şiir okurken duygusal bir deneyim sunar.

Kore şiirinin duyguları açıkça ifade etme özelliğine sahip olduğundan bahsetmek istiyorum. Kore şiiri aşk, bir kişinin ya da bir şeyin kaybı ve yalnızlık gibi çeşitli duyguları ortaya koyar. Bu sayede okuyucunun da kendi duygularını yeniden gözden geçirmesine yardımcı olur. Yani, Kore şiiri okuyucuyla derin bir iletişim kurmanın bir aracıdır.

Sonuç olarak, Kore şiiri gelenekselliğin ve modernliğin uyumu, akıcı dili, sosyal bağlamı, doğa tasviri ve dürüst duygusal iletişimi nedeniyle birçok insana hitap eder. Bu özellikler, Kore şiirini sadece edebi bir tür olmayıp; Kore kültürünün derinliğini anlaşılmasında önemli bir rol oynar. Kore şiiri aracılığıyla bizler, duygularımızı birbirimizle paylaşır, doğanın güzelliğini derinden hisseder ve yaşamımızı yeniden düşünme fırsatı buluruz.

Kim Sowol (1902–1934), modern Kore şiirinin en önemli temsilcilerinden biridir. Kısa süren yaşamına rağmen Kore edebiyatında kalıcı bir etki bırakmıştır. Halk ezgilerini andıran şiirsel üslubu, Kore halkının duygularını doğrudan yansıtan bir nitelik taşır. 1925'te kaleme aldığı *Azaleas* (진달래꽃), Kore modern şiirinin en bilinen ve en çok okunan eserlerinden biri olarak kabul edilmektedir. Ayrılık, özlem, aşk ve yalnızlık gibi temaları doğa imgeleriyle harmanlayan lirizmi, halk şarkılarının melodik yapısını modern şiirle bütünleştirmiştir. Bu özellikleriyle Sowol, 20. yüzyıl Kore edebiyatında hem estetik hem de kültürel açıdan belirleyici bir figür olmuştur.

Azalya çiçeği, Kore modern şiirinin en dokunaklı örneklerinden biridir. Kore kültüründe hem aşkın güzelliğini hem de ayrılığın hüznünü simgeler. Şair burada sevgilinin gidişini sessizlikle ve zarafetle kabullenir; fakat bu kabullenişin ardında derin bir hüznün vardır

진달래꽃

나 보기가 역겨워
가실 때에는
말없이 고이 보내 드리우리다

영변에 약산
진달래꽃
아름 따다가실 길에 뿌리우리다

가시는 걸음 걸음
놓인 그 꽃을
사뿐히 즈려뚫고 가시옵소서

나 보기가 역겨워
가실 때에는
죽어도 아니 눈물 흘리우리다

AZALYA ÇİÇEĞİ

Doluyorsan nefretle varlığım yüzünden,
Ve bensem seni uzaklara sürükleyen,
Uğurlarım seni tek bir kelime etmeden. .

Yeongbyoen'da Yaksan'da,
Adıdır o çiçeğin; Açelya,
Alabildiğince kollarım,
Geçtiğin yollara saçacağım. .

Attığın her adımında,
Açelyalar serilidir boylu boyunca.
Kaygısızca geç üzerlerinden,
Alıp başını gidiyorken. .

Doluyorsan nefretle varlığım yüzünden,
Ve bensem seni uzaklara sürükleyen,
Ecelde olsa kapımda
Dökülmez gözümden tek bir damla. .

Sowol KİM

TARDİYE

Düşmüşse gönül derin melâle,
İçten içedir yürekte nâle;
Duymaz bunu gül, menekşe, lâle...
Cânan mı neden acep bu hâle?
Kalplerde yanan söner mi bilmem.

Bitmez mi acep şu ayrılıklar,
Her sînede aynı derdi saklar,
Gündüz gece ıslanır yanaklar;
İnler de yürek susar dudaklar.
Bir gün o giden döner mi bilmem.

Yalnızlığımız bizimle ağlar,
Hasret nice kalbi böyle dağlar,
Hiç olmasa keşke'ler, vedâlar,
Hep aynı kalır değişse çağlar,
Gözlerdeki yaş diner mi bilmem.

Gamnâk olanın sefâsı zordur,
Dertnâk olanın devâsı zordur,
Dert çektirenin cezâsı zordur,
Aşkın sonu zor, esâsı zordur,
Zorlukları aşk yener mi bilmem.

Aşk mevsimi geçmeden solar gül,
Boş bir çabadır figân-ı bülbül.
Her yanma sonunda toz, duman, kül.
Kalplerde kalır mı hiç tahammül,
Dert üstüne dert biner mi bilmem.

Geçmez sızdırır yürekte hicran,
Hasretli hayat değil mi hüsrân,
Gözlerde ne fer ne dizde derman,
Aşk sarhoşunun dilinde cânân,
Her hâle sabır hüner mi bilmem.

Rüzgârla devrilir direkler,
Zor olsa da katlanır yürekler,
Kalmışsa susuz kalır çiçekler,
İblis ve nefis boş ânı bekler,
Firkat yeniden dener mi bilmem.
(mef'ûlü mefâilün fe'ûlün)

İsmail Adil ŞAHİN

RUSYA-UKRAYNA TARİHİNDE RUSLARIN NEO- AVRASYACILIK HEDEFLERİ

Prof. Dr. Beyhan ASMA

Rusya-Ukrayna savaşı başta Batı olmak üzere dünyanın birçok ülkesini siyasi, sosyal, ekonomik ve askeri bakımdan etkilemiştir. Rusya-Ukrayna arasındaki ilişkilerin tarihi kökleri Kırım'ın Rusya tarafından işkale, savaşın başlama sebepleri ve ilerlemesi, savaş esnasında Rus özel askeri grubu Wagner'in isyanı, savaşın dünya siyasetine, ekonomisine etkisi, savaş sürecinde Rusya'daki ekonomik göstergeler düşüşe geçmiştir. Ukrayna, Beyaz Rusya ve Rusya devlet yöneticileri 1991'de Beloveja Mutabakatı'nı imzalamışlardır. Bu mutabakat ile SSCB kurumlarının fonksiyonelliğinin sona erdiği "Sovyetler Birliği'nin eski cumhuriyetlerine ait organların faaliyeti, Bağımsız Devletler Topluluğu üye devletlerinin topraklarında sona erer." şeklinde deklare edilmiştir. Aynı zamanda bu mutabakat ile Bağımsız Devletler Topluluğu'nun da kuruluşu kabul edilmiştir. Bu mutabakat ile SSCB'nin varlığı resmen ortadan kalkmış, 1991 tarihinde Mihaıl Gorbaçov görevinden istifa etmiş 1991 tarihi itibarıyla de SSCB fiilen sona ermiştir. Ruslar ve Ukraynalılar arasındaki ilişkileri değerlendirirken tarihi arka planındaki dip noktayı da dikkate almak gerekir. Bu bağlamda Kiev Knezliği'nden (Prensliği'nden) ayrıldıktan sonra Rusların güçlenmesi ve daha sonra da güneye doğru genişleme ve kolonileştirme faaliyetleri iki halk arasındaki ayrılık ve çatışmaları da derinleştirmiştir.

Dudka, Rusya'nın güney bölgesi olarak ifade ettiği Ukrayna bölgesinin kolonileştirilme sürecinin Rusya'nın ekonomik ve stratejik hedefleri açısından önemli olduğunu vurgular. Ukrayna topraklarının kolonileştirilmesini ise şöyle açıklar: Ukrayna ve Rus etnik kimliğinin gelişmesi Kiev Knezliği sınırları içinde gerçekleşti. XIII. yüzyılda Altın Orda saldırıları sonucunda Rus topraklarının önemli bir kısmı, özellikle Dinyeper-Don Nehirleri arasındaki bölge tahrip oldu ve boşaldı. Devlet, manastır ve daha sonra büyük arazi sahiplerinin veya soyluların bölgedeki kolonizasyon faaliyetleri sayesinde XVI-XVII. yüzyıllarda bu nehirler arasına yerleşim yeniden başladı. Rusya'nın güney sınırlarındaki stratejik ve ekonomik çıkarlarının birbirini tamamlaması sebebiyle tarımla uğraşan Rus nüfusu daha sonra bölgeye yeniden yerleşti. Stratejik ve ekonomik çıkarlar, Rusya'nın güney sınırlarının kolonileştirilmesinin sadece halk tarafından değil, devlet tarafından da gerçekleştirilmesinin sebebini teşkil etmiştir. Rus devleti yöneticileri, Dinyeper-Don steplerinin kolonileşmesi hedefinin ona avantajlar sağlayacağını düşünüyordu. İlk olarak, söz konusu topraklara yerleşen Rus yönetimine bağlı halka, Tatar kuvvetlerinin yolunda yeni bir savunma hattı oluşturmanın imkanını veriyordu. İkinci olarak, güneybatı yönünde herhangi bir ilerleme, Rus çıkarlarına daha etkili bir şekilde karşı koyma olanağı sağlıyordu. Çünkü bu, Polonya baskısına karşı bir savunma mekanizması oluşturuyordu. XVI. yüzyılın ortalarında, Moskova güney yönlü politikasını hızlandırdı. İkinci bin yılın ikinci yarısını kapsayan ve etnik bölünme süreçlerini (bu zamana kadar doğu Slav etnik grubuna dayanarak Rus, Ukraynalı, Belarus, Moldovya olmak üzere üç benzer halkın oluştuğu) ve yeni toplulukların konsolidasyonunu belirgin bir şekilde tanımlayan sonraki aşamalar birçok yerli tarihçinin çalışmalarında açıklanmaktadır. Ortak tarihsel köklere saygı gösterilirken, yeni etnik topluluklar ekonomik ve kültürel farklılıkları kademeli olarak çoğalttı. Ruslar, Ukraynalılar ve Belarusluların milli kimliklerindeki yükseliş ve milli bağımsızlık çabaları, XVI. yüzyıldan itibaren yoğun kolonizasyon süreçleriyle birlikte daha da artmıştır. Ruslar ve Ukraynalılar arasındaki ayrılık ve çatışmaların derin tarihi kökleri bulunmaktadır. Ortak tarihsel kökenlere sahip olmakla birlikte yeni etnik topluluklar ekonomik ve kültürel farklılıklar biriktirmeye başladılar. Ukraynalılar ve Belarusların kendi kimliklerine duydukları gurur ve ulusal bağımsızlık arzuları, XVI. yüzyıldan itibaren yoğun bir şekilde kolonizasyon süreçleri ile birlikte artmıştır. Bilhassa XVIII. yüzyılın başlarından itibaren Rus çarlığının güçlenmesinden sonraki süreçte Ukrayna kimliğinin devamlı surette baskılandığı görülür.

Sovyetler Birliği döneminde Ukrayna milliyetçilerinin tamamının banderovtsı terimiyle yaftalanması ve onlara karşı sert tedbirlerin uygulanması, yanlış politikalar sonucunda Ukrayna'da yaşanan golodomor olarak adlandırılan kıtlık ve açlık hadiseleri neticesinde milyonlarca insanın hayatını kaybetmesi Ukrayna ile Rusya arasındaki ayrılıkları daha da derinleştirmiştir. Bunların yanında Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte kurulan iki bağımsız devlet Rusya ile Ukrayna arasında, çok sayıda anlaşmazlık konusu da Sovyetler Birliği döneminin mirası olarak kalmıştır. "Çeşitlilik içinde birlik, dağılmadan farklılıkları kabullenme hem Rusların hem de Ukraynalıların birlikte çabalaması gereken hedefin formülü budur." şeklindeki önerisiyle tarihî Rus-Ukrayna çatışmasının ortadan kaldırılmasının gerekliliğini anlatan Bitsilli, Rus-Ukrayna uyuşmazlıklarını şöyle açıklar: Ruslar ile Ukraynalılar arasındaki anlaşmazlık genellikle sözde tarihi düzlemde yürütülüyor. Her iki taraf da tarihî gerçeklere veya en azından kendi tarihî gerçekleri olarak kabul ettikleri olaylara referans yaparlar: kurumlar, toplumsal ve siyasi ilişkiler, dil vb... Ukraynalılar örneğin, Oleg, Svyatoslav ve Vladimir gibi tarihi şahsiyetleri kendilerine mal ederler; Gruşevski, Rus tarihinin en eski dönemi'nin aslında "Ukrayna-Rusya" tarihi olduğunu, bu tarihin doğal bir uzantısının Batı Rusya'nın tarihi olduğunu, Moskova döneminin değil, başka bir halkın tarihinin başlangıcı olduğunu ve bunun ayrı bir tarih olduğunu savunur.

Ukraynalılar, Ukrayna adının daha eski olduğunu ısrarla iddia ederken, Ruslar, Ukrayna'nın eski adının Rusya olduğunu ve halkın kendisini Rus olarak adlandırdığını kanıtlamaya çalışırlar. Ukraynalılar, Ukraynaca'nın ayrı bir dil, Slav dillerinin bağımsız bir dalı olduğunu iddia ederken, Ruslar bunun Rusça'nın bir lehçesi olduğunu savunur. Daha sonra Ukraynalılar, ayrı ulusal devlet varlıklarına olan taleplerini, XVII. yüzyılda meydana gelen tarihsel haksızlığa son verme amacına dayandırırılar. Ukrayna, Rusya ile anlaşmalı bir birleşme gerçekleştirmiş, ancak Rusya bu birleşmeyi boyun eğme statüsüne dönüştürmüş, anlaşmayı göz ardı ederek hemen ihlal etmiştir. Ruslar buna, durumun çok daha karmaşık olduğunu, öncelikle Ukraynalı halkın hangi unsurlarının Rusya ile anlaşma yaptığını ve o zamanlar bu anlaşmayı nasıl anladıklarını sormak gerektiğini belirterek karşılık verirler.

Rus araştırmacılar, genel olarak şu anda Ukraynalıların Rusya tarafından Ukrayna halkının haklarına karşı işlenmiş olarak gördüğü birçok şeyin, Rusya'nın kendi toprak sahibi aristokrasisinin isteklerini yerine getirme amacıyla Ukraynalı halkın kendi talepleri olduğunu belirtmiştir. Rusya, Sovyetler Birliği'nin dağılması esnasında kurulan Bağımsız Devletler Topluluğu antlaşması ile eski Sovyetler Birliği üyelerini kontrolü altında tutmayı amaçlıyordu. Ancak gelişen olaylar Rusya'nın bu kontrolü devam ettirebilmesi için çok daha fazla gayret göstermesi gerektiğini ortaya koydu. Bağımsızlık sonrası süreçte Rusya ile ortak politikalar yürüten Belarus'un aksine Ukrayna, Batı'ya yönelmeyi tercih etti. Bu durum Rusya ile Ukrayna ilişkilerinin gerilmesine sebep oldu. Rusya içinde bulunduğu ekonomik krizler, Çeçenistan'daki çatışmalar, ülkedeki sistemin yeniden inşası vb.. sorunlardan dolayı gerginliği ortadan kaldıracak iradeyi gösteremedi ve Ukrayna üzerinde de kontrol kuramadı. Bu süreçte iki ülke filoları arasındaki birkaç uyarı ateşi dışında bir çatışma yaşanmadı. 1997 yılında imzalan Bolşoy Dogovor ile yani Büyük Antlaşma ile iki ülke arasındaki Karadeniz Filosu ve Kırım meselesi konusunda uzlaşmaya varıldı. 2003 yılında Kerç Boğazı'nda Rusya'nın baraj inşa etmek istemesi üzerine iki ülke arasında ortaya çıkan ilk ciddi kriz, ülke liderlerinin olaya müdahale etmesi ve inşaatın durdurulması ile çözüldü. 2000'lere kadar Çeçenistan olaylarıyla meşgul olan ve zayıf bir devlet profili ortaya koyan Rusya, Vladimir Putin'in 1999 tarihinde iktidara gelmesiyle birlikte toparlanmaya başlamıştır. Kafkaslardaki çatışmaların sonrasında Rusya, Abhazya ve Güney Osetya'da üstün bir askerî güç motivasyonu ile olaylara müdahale etmiştir. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından, Abhazya ve Güney Osetya, Gürcistan'dan bağımsızlıklarını ilan etmişler ve bu durum, Gürcistan ile Abhazya ve Güney Osetya arasında çatışmalara neden olmuştur. 2008 yazında Gürcistan ile Abhazya ve Osetya arasında gerilim artmıştır ve Rusya Federasyonu da bu gerilime müdahil olmuş Gürcü topraklarından geri çekilmiştir. Böylelikle Rusya, her an askerî gücünü harekete geçirebilecek bir aktör olarak yeniden uluslararası arenaya dönmüştür. Sonuç itibarı ile: 1991'de Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından bağımsızlığını ilan eden Ukrayna, etnik, kültürel ve tarihsel bağlarına rağmen Rusya ile olan ilişkilerini asimetrik bir şekilde sürdürdü. Ukrayna, bağımsız bir ülke olarak kendi geleceğini belirleme çabası içinde olurken, bu durum Rusya ile olan ilişkilerde gerginliklere neden oldu. Batı ülkeleri ile ilişkilerini güçlendirme politikaları, Rusya ile ilişkilerin kademe kademe gerilmesine yol açtı. Ayrıca, Sovyetler Birliği döneminden miras kalan sınırlar, limanlar, askerî varlıklar gibi birçok konudaki sorunlar, iki ülke arasındaki ilişkilere olumsuz etkiler yaptı. Bu durum, Ukrayna'nın bağımsızlığını kazanmasının ardından yaşanan geçiş sürecinde karşılaşılan zorlukları ve çıkar çatışmalarının etkilerini de yansıtmaktadır. 2008'de Abhazya ve Osetya'yı ve 2014 yılında da Kırım'ı ilhak etmesinin ardından coğrafi sınırlarını genişletme politikasını devam ettirdiği görülmektedir.

Rusya'nın bu şekilde Neo-Avrasyacılık hedeflerini gerçekleştirme yolunda ilerlediği değerlendirilmeleri yapılmaktadır. Rusya ile Ukrayna arasındaki temel anlaşmazlık noktalarından en önemlisini Kırım teşkil etmekteydi. Rusya'nın 2014'te Kırım'ı ilhak etmesi ilişkileri kopma noktasına getirmiştir. 2014 yılında Kırım'ın ilhakının ardından, özellikle Donetsk ve Lugansk bölgelerinde, Rusya tarafından desteklenen ayrılıkçı silahlı birlikler ortaya çıktı. Bunlarla Ukrayna kuvvetleri arasındaki çatışmalar kısa süre içerisinde tam bir savaşa 24 Şubat 2022 tarihinde Rusya'nın Ukrayna'ya savaş açmasına kadar devam etti. dönüştü ve bu çatışmalar Rusya tarihsel olarak Ukrayna'yı etki alanının bir parçası olarak görmüştür. Ukrayna'nın Avrupa Birliği ve NATO ile daha yakın ilişkiler kurma çabaları, geleceğini Batı'yla daha yakın ilişkiler tesis ederek kurma tercihi Rusya tarafından şüpheyle karşılanmış ve gerilimi artırmıştır. Ukrayna, Rus doğal gazının Avrupa'ya ihracatında önemli bir transit ülke olmuştur. Gaz fiyatları ve transit ücretleri üzerindeki anlaşmazlıklar, enerji arzında kesintilere neden olmuş ve genel gerilimi artırmıştır. Milli kimlik, dil ve kültürel farklar meselesi de önemli bir rol oynamıştır. Ukrayna, milli kimliğini güçlendirmeye ve Rus etkisinden uzaklaşmaya çalıştı, ancak bu durum hiçbir zaman Moskova tarafından ılımlı karşılanmadı. Rusya'nın 24 Şubat 2022 tarihinde Ukrayna'ya savaş açması bütün dünyadaki jeo-stratejik dengeleri değiştirdi. ABD ve AB başta olmak üzere Rusya'ya karşı Ukrayna'yı desteklemeye başladı. Bu savaş, II. Dünya Savaşı ve soğuk savaş döneminin geri döndüğü değerlendirilmelerine sebep oldu. Dünyadaki tedarik zincirini ciddi bir şekilde etkiledi, fiyatların ve enflasyonun artmasına sebep oldu.

YAYLA ÇİÇEĞİ

Şeker, şerbet, bal akıyor dilinden
Gönül bağlarının yayla çiçeği.
Hep mi böyle güzel çıkar ilinden?
Sevda dağlarının yayla çiçeği.

İsmin menekşe mi, yoksa lale mi?
Gözlerinle mest etmişsin âlemi,
Çekilmiş kaşına kudret kalemi,
Gönül bağlarının yayla çiçeği.

Gerdanın bahardır, zülfün gülistan,
Seni nakış nakış işlemiş ustan,
Teniğin üstünde al, yeşil fıstan,
Sevda dağlarının yayla çiçeği.

Ağızdaki dişler inci kırması,
Mor menekşe saçlarının sırması,
Sanki dudakların Bağdat hurması,
Gönül bağlarının yayla çiçeği.

Sevda kokar baharından, yazından,
Sarı çiçek boyun eğdi nazından,
Bülbüller figana düşer hazından,
Sevda dağlarının yayla çiçeği.

Yaralı ceylanlar uyur döşünde,
Bir sen varsın gerçeğimde, düşümde,
Yerde insan, gökte melek peşinde,
Sızır bağlarının yayla çiçeği.

Duran baba der ki: Dertli başımdan,
Çöller çiçek açtı gözüm yaşımdan,
El eylesem gelir misin peşimden?
Sivas dağlarının yayla çiçeği.

Duran TAMER

5 Haziran 1958 tarihinde Kayseri'nin Pınarbaşı ilçesinde, beş çocuklu bir memur ailesinin dördüncü ferdi olarak dünyaya geldi. İlköğrenimini Pınarbaşı Barbaros İlkokulunda, orta ve lise öğrenimini ise Pınarbaşı Lisesinde tamamladı. Bu yıllarda Anadolu'nun köklü değerleri içinde hem fikrî hem de şahsî gelişimini şekillendirdi. 1983 yılında Erzurum Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden mezun oldu. Uzun süren fakülte dönemi, onun ilimle ve düşünce dünyasıyla bağımlı derinleştiği bir dönem oldu. Meslek hayatına 1984 yılında Ardahan'da öğretmen olarak başladı. Sapanca ve Kayseri'de genç nesillerin gönlüne ve zihnine dokunan bir eğitim neferi olarak görev yaptı. Uzun yıllar sürdürdüğü eğitim hizmetini Kayseri Hacılar Baki-Ayşe Simitçioğlu Anadolu Lisesinde tamamlayarak 2010 yılında emekli oldu. Emekliliğinin ardından eğitim faaliyetlerine ara vermeden özel kuruma geçti. Hâlen TED Kayseri Kolejinde Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi öğretmeni olarak bilgi ve birikimini genç kuşaklara aktarmaya devam etmektedir. 1988 yılında Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni Mehtap Hanım ile evlenen Fazıl Ahmet Bahadır, iki çocuk babasıdır.

Fazıl Ahmet Bahadır, modern Türk edebiyatında millî romantik damarın yaşayan en güçlü temsilcilerinden birisidir. Onun sanatını diğerlerinden ayıran en temel fark; şiiri sadece bir edebî tür olarak değil, bir yaşama biçimi ve kimlik savunması olarak görmesidir.

O, sadece bir şair değil; yerli kalarak evrensel insanî değerlere seslenen, gelenekten beslenip geleceğe söz söyleyen, Türkçeyi bir vatan olarak gören aksiyoner bir kalem ve sözün gücüne inanarak toplumu aydınlatmaya çalışan bir kültür adamıdır. Bu çizgide şiirini Türk kültürü ve tarih şuuru üzerine kuran, geleneği modern duyarlılıkla yeniden yorumlayan bir şairdir. Onun edebî kişiliğinin merkezinde millî hafıza, manevî duyarlılık ve insanî sorumluluk şuuru yer alır. Şiiri, şahsî duyusuyla millî şuuru bir araya getiren dengeli bir yapı gösterir. Şiirlerindeki didaktik tonu, berrak ifade arayışını güçlendirdiği için okur, mısraların arkasında güçlü bir şuuru ve değer dünyasıyla karşılaşır.

Şiiri yalnızca estetik bir uğraş olarak değil, bir duruş ve tanıklık alanı olarak görür. Tarih, özellikle Türk milletinin mücadele dönemleri; şuurulu, vakur ve sorumluluk taşıyan bir sesle ele alınır. Tarihi bir övünme alanından çıkararak bugünü ayakta tutan bir hafızaya dönüştürür. Bu yönüyle şiiri, hamasete yaslanmadan millî bir ses üretmeyi başarırken diğer yönüyle de gelenekle bağ kurar. Oğuz Ata, Bilge Kağan, Ahmet Yesevî, Yunus Emre, Dede Korkut ve Karacaoğlan çizgisinden gelen irfan ve söz disiplini, modern bir derinlikle yeniden görünür hâle gelir. Bu bağ, doğrudan taklit şeklinde değil; ruhu ve düşünce iklimini yaşatma şeklindedir. Bu sebeple şiiri hem köklü hem de günceldir.

Tarih, vatan, bayrak, savaş, şehitlik, kahramanlık, Türkçülük, dış Türkler, önemli olaylar ve kişiler, sosyal meseleler, yozlaşma gibi temaları bir olay veya hikâyeye dayandırarak işler. Millet, kültür, değer kaybı, sorumluluk gibi konular şiirin olağan akışı içinde ele alınır. İnanç, ahlak, fedakârlık, sorumluluk ve vicdan gibi değerler şiirin arka planında güçlü biçimde yer alır. Bu yönüyle şiirleri sosyal realiteyi iç dünyasının renkleriyle donatarak aktarmasına sebep olur.

Fazıl Ahmet Bahadır için en büyük dava Türkçe davası olduğu için şiirlerinin merkezinde Türkçe vardır. Dili sadece bir iletişim aracı değil, milletin varlığını sürdürdüğü bir vatan olarak görür. Şiirlerini de, dil kalırsa millet kalır, anlayışıyla kaleme alır. Dil ve üslup bakımından sade ama yoğun bir anlatımı tercih eder. Şiirlerinde gösterişten uzak, anlamı öne çıkaran bir dil hâkimdir. Kelimeler dikkatle seçilmiş, imge ölçülü kullanılmıştır. Anlatımda açıklık esastır ancak anlam derindir; az sözle çok şey anlatma kaygısı hissedilir. Bu yönüyle şiirleri; epik bir havada millî iradeyi yüceltmesine rağmen, Türk kültürünün ortak hafızasına dayanan çok sesli bir anlatım özelliği taşır. Ayrıca millî damarının bir yansıması olarak, dış güçlere veya kimliksizleşmeye karşı keskin ve tavizsiz bir dil kullanır.

Biçim açısından kesin kalıplara bağlı değildir, hem hece ölçüsünü hem de serbest tarzı kullanır. Hece ölçüsünün imkânlarını sonuna kadar kullanırken halk şiirinin samimiyetini modern şiirin imaj dünyasıyla birleştirir.

Hangi biçimi kullanırsa kullansın, şiirinde ritim ve iç ahenk daima hissedilir. Onun için şiir, sesle değil anlamla ayakta durur fakat anlam sesini asla kaybetmez.

Fazıl Ahmet Bahadır'ın edebî kimliği, millî-romantik bir çizgide şekillenmiş olup; eserleri Türk tarihine, diline ve millî değerlere duyulan köklü bir bağlılığın ürünüdür. Şiirleri hem bir meydan söylevi kadar gür sesli hem de bir dervişin duası kadar içtendir.

Lise yıllarında başladığı dernek faaliyetlerini devam ettirerek sivil toplum kuruluşlarının farklı kademelerinde görev alan şair, birçok ödülün de sahibidir. Türkiye Yazarlar Birliği ve Polatlı Belediyesi'nin Sakarya Savaşı'nın 84. yıldönümü kutlamaları çerçevesinde ortaklaşa düzenlemiş oldukları "Sakarya Savaşı Hatırat Yarışması"nda "Liseli Şehitler Destanı" adlı eseri ile 13 Eylül 2005 tarihinde birincilik ödülü almıştır. Bu şiirin bir bölümü Kayseri Cumhuriyet Meydanı'ndaki anıtta ve Kayseri Millî Mücadele Müzesi'nde yer almaktadır. Ayrıca, "Bu Vatan Kimin?" isimli şiiri; Ahmet Şafak'ın 2005 yılında çıkan "Şimdi" albümünde "Oğul" adıyla yer aldı.

Fazıl Ahmet Bahadır, şiirlerini edebiyat dergilerinde yayımlamış, şiir dinletilerine katılarak sanatını geniş kitlelere ulaştırmıştır. Şiirleri; tematik ve estetik bakımdan birbirini tamamlayan, aynı düşünce ikliminden beslenen bir bütünlük gösterir. İlk yazıları ve şiirleri Pınarbaşı'nın Sesi gazetesinde çıktı. Olgunluk dönemi şiirleri ise Kayseri Türk Ocağı Gazetesi ile Türk Edebiyatı, Orkun, Kardeşlik, Altunköprü, Türkmen Bohçası, Erciyes, Kültepe, Somuncu Baba, Berceste, Herfene, Yeniden Müdafaa-i Hukuk dergilerinde yayımlanmıştır.

Eserleri: Şairin şiir kitapları; farklı dönemlerde yayımlanmış olsa da hem birbirini tamamlayan hem de birlikte okunduğunda daha güçlü anlam kazanan bir bütün oluşturur. Dil her zaman sadedir; biçim araçtır, amaç anlamdır. Gelişen ama özünü koruyan, ortak bir duyarlılık çizgisi etrafında birleşen tutarlı bir poetikanın ürünleridir.

Yeniden Kuvâ-yı Milliye (2005): Şairin şiir dünyasının temel taşı oluşturulan ve 94 sayfadan oluşan kitapta 50 şiiri yer almaktadır. Millî Mücadele ruhu, vatan ve fedakârlık kavramları şiirin ana eksenidir. Ayrıca, "Kuvayı Milliye bitmiş bir süreç değil, her gün yeniden başlaması gereken bir şuur halidir." mesajıyla; tarihî hafızaya yaslanan sanat anlayışını açık biçimde ortaya koyar.

Eylüllere Karışır Eylül (2013): 170 sayfadan oluşan kitapta, tarihî ve millî şuurunu şahsi sezgiyle harmanladığı 51 şiiri yer almaktadır. Millî heyecanı ve sosyal meseleleri ele aldığı bu eser, şiirinin çok boyutlu olduğunu gösteren önemli bir duraktır.

Kahramanlar Takımı (2017): 122 sayfadan oluşan kitap; önsöz, Beşiktaş, Galatasaray ve Fenerbahçe spor kulüplerinin kısa tarihçelerinden sonra üç kulübün farklı cephelerde şehit düşen futbolcularının adına yazılan şiirlerden oluşmaktadır. Bu kitapta "kahramanlık" kavramının yalnızca tarihî figürlerle sınırlı olmadığını göstererek; sorumluluk alan, değerlerini koruyan diğer alanlardan spor kulüplerini de kahramanlık çerçevesine dâhil ederek yansıtır. Böylece tarihî ile güncel insanî durumu aynı potada buluşturur.

SANADIR ARZIM

Günahım çok, af eyleyip katında,
Kulluğuna kabul eyle Allah'im
Sevgin ile bannayım çatında;
Himmatine kabul eyle Allah'im.

Zordayım nedende, niçindeyim ben.
Her gün akıl almaz biçimdeyim ben.
Cehennemi sorma içindeyim ben;
Cennetine kabul eyle Allah'im.

Emirlerin başım gözüm üstüne.
Bir ömür çökerim dizim üstüne,
Ben seni sen bildim özüm üstüne;
Hikmetine kabul eyle Allah'im.

Yakanışım sana, sanadır arzım.
Hiçbir zaman isyan olmadı tarzım.
Her şeyde eksigim, tam değil farzım;
Rahmetine kabul eyle Allah'im.

Murtaza EKİCİ

ÇANAKKALE'DE NE GÖRDÜM

O kadar canlıydı ki, hâlâ duruyor izi,
Sanki savaşı gördüm, bu gün Çanakkale'de.
Bunca sene geçse de, bağrımı deldi közü,
Yanan ataşı gördüm, bu gün Çanakkale'de.

Tüm boğazı seyrettim, çıkıp karşı dağlardan,
Resmen tarih kokusu aldım eski çağlardan.
Şehitlerin sayısı daha fazla sağlardan,
Hep mezar taşı gördüm, bu gün Çanakkale'de.

Tepeler arasından siperlere ulaştım,
Askerlerin kaldığı tabyalarda dolaştım.
Yemek listelerine bakıp hayrete düştüm;
Yenilen aşı gördüm bu gün Çanakkale'de.

Lazlar nöbete durmuş bütün kıyı boyuna,
Çerkezler set çekiyor Seddülbahir koyuna.
Avşarlarla Yörükler yatmış koyun koyuna,
Kürt'ü, Dadaş'ı gördüm, bu gün Çanakkale'de.

Üç yüz kiloluk topu sırtlamış Koca Seyit,
“Düşman geçemez” diye zamana düşmüş kayıt.
Koşup yardıma gelmiş, saç kınalı yiğit,
Yahya Çavuş'u gördüm, bu gün Çanakkale'de.

“Ölmek” emredilince, Elli yedinci alay,
Yağmur misali yağın mermiyle eder alay.
Önlerinde Mustafa Kemal adlı bir subay,
Eğilmez başı gördüm, bu gün Çanakkale'de.

Böyle güzel vatana asla paha biçilmez,
Cennetle kıyaslansa; birbirinden seçilmez.
ERBABI'de anladı; “Çanakkale geçilmez!”
Gözünde yaşı gördüm bugün Çanakkale'de.

OZAN ERBABI

“SONSUZLUĞA SÖZ” ÜZERİNE

Sait ÖZER

Kur’ân-ı Kerîm’de sözle özellikle de güzel sözle ilgili onlarca ayet vardır. Meselâ, İsrâ suresi 53. Ayet-i Kerîme’de mealen: “Kullarıma sözün en güzel olanını söylemelerini söyle,” buyrulmaktadır. Yine İncil kaynaklı olduğu söylenen “önce söz vardı,” ifadesi yaratılışa atfen sözün önemine işaret etmektedir. Hafızam beni yanıltmıyorsa “kelâm-ı kibar, kibar-ı kelâmdır,” şeklinde özlü bir sözde de sözle birlikte onu söyleyenler öncelenmektedir.

Türk kültür tarihinde özlü söz denilince ilk olarak aklımıza Orhun Âbideleri gelmektedir. Bu âbidelerde Bilge Kağan’ın Türk milletine yönelik çarpıcı, emredici, îkâz edici, çoğunlukla kısa cümlelerden oluşan vurucu sözleri bugün hâlâ önemlidir.

Yine sözle ilgili Yûnûs Emre’imizin şu mısralarını kim ezberleyip yeri geldiğinde okumamıştır:

*Söz ola, kese savaşı,
Söz ola, kestire başı;
Söz ola, ağılı aşı,
Bal ile yağ ide bir söz.*

Mevlânâ Hazretleri de “Pes sühân kutâh bâyed vesselâm” diyerek sözün az ve öz/özlü olmasını söyler. Daha neler neler... Bahsettiğimiz ve daha nice aklımıza gelmeyen özlü sözle ilgili kitaplar, atasözleri yüzlerce mısra-ı bercesterler... Bütün bunları bize hatırlatan Kayserili velûd öğretmen yazarlarımızdan Nurkal Kumsuz’un “Sonsuzluğa Söz” adlı eseri oldu.

Kitap Mayıs 2017’de İncir yayınlarından çıkarak okuruyla buluştu. “Sonsuzluğa Söz” şık bir kapak tasarımına sahip. Kapağının altında büyük harflerle “Aforizmalar” yazıyor. Aforizma Fransızca bir kelime. TDK Türkçe sözlükte özdeyiş (vecize) karşılığında açıklanmış. Aforizmalar denilince hemen aklımıza Nietzsche, Kafka, Schopenhauer, Montaigne gibi Batılı yazar ve düşünürlerin eserleri geliyor. Lübnan asıllı Amerikalı yazar-şair Halil Cibran’ın “Aforizmalar” adlı eserini de burada zikretmek gerekir sanırım. Ve yine Doğu edebiyatının meşhur isimlerini de -Sâdi, Molla Camî, Mevlânâ gibi- elbette hatırlamalıyız.

Kitabın içeriğinde –ön söz yerine de kabul edilirse- 447 adet aforizma (özdeyiş) bulunmaktadır. Aforizmalar sıralanırken herhangi bir konu bütünlüğü düşünülmeyp bunlara üst başlıklar da konulmamış. Tabii bu yazarın tasarrufu. Yine de alfabetik sıraya göre sözlerin içeriklerine göre başlıklar kullanılsa okuma hatta ezberleme kolaylığı sağlardı diye düşünüyorum. Böylece üzerinde durulan konuya yönelik aforizma hemencecik bulunabilirdi.

Son söz olarak sözle ilgili tadımlık olsun diye aforizmalardan birkaç örnek alarak yazımızı noktalayalım:

*Ezberlenen sözler, ezber bozan sözlerdir.

*Acı bir sözü unutmamak, ateşli bir hastalığın izini taşımak gibidir.

*Kötü söz huzuru kundaklamaktır.

*Anlaşılan şey, demek istenen değilse; kısır tartışmalar sözle başlar ancak sözle bitmez.

Nurkal Kumsuz, Sonsuzluğa Söz, İncir Yayıncılık, Kayseri, 2017.

BIRAKMA ELLERİMİ

Beş dakika geciksen gözlerim yollarında,
Koca bir ömür geçti hep senin kollarında.

Seninle açıp soldum, sana koşup yoruldum,
Özlediğim hayatı senin sevginde buldum.

Ellerimi bıraksan bil ki kalırım yarım,
Ölüm ayırır ancak yanında bahtiyarım.

Dünyanın cennetini seninle yaşıyorum,
Nice zor yokuşları sevginle aşıyorum.

Eğer gidecek olsan yaralanır gururum,
Bilmiş ol bu başımı taştan taşa vururum.

Gonca güller misâli seni ruhuma çektim,
Meftun olan gönlüme bitimsiz sevda ektim.

Sen benim dertlerime derman olan ilacım,
Gözlerine bakınca birden hafifler acım.

İki can lütfyledin Rabb'imizin izni ile,
Dünyalık ne dilersen mümkünâtı var dile.

Halit BELGELİ

Bugünkü sohbetimizin konusu, bulgur kaynatmak ve damda yatmak. Harmandan kalktıktan sonra samanlar samanlığa; buğdaylar, arpalar, çavdarlar ambara yerleştirilirdi. Bu işler yapılırken un olacak buğdaylar bir tarafa, bulgur yapılacak buğdaylar bir tarafa ayrılırdı.

Bulgur kaynatma günü belirlendiğinde hazırlıklar yapılır, adeta adı konmamış bir tören yaşanır. Bir gün önceden evin avlusunda bir telaş olurdu. Avlunun ortasına bakır leğenler yerleştirilir, içi su ile doldurulurdu. Çeşmeden su çekme işi anama aitti. Daha sabah ezanı ile bakır güğümleri sırtlar, koca leğeni doldurmak için defalarca sefer yapardı.

Gün ağarmaya başlayınca, ebem leğenin başına oturur, iki adet sopayı kenarlara yerleştirir, eline sık gözlü bir kalbur alır başlardı buğdayı yıkamaya. Çocukken bayılırdım bunları izlemeye. Günlük işleri büyükler yapar... Bize de keyfini sürmek kalırdı. Buğday yıkama işini ebem bir ibadet yapar gibi titizlikle yapardı. Kalburu suyun üstüne sopaların arasına yerleştirir, bir sahan yardımıyla kalbura buğdayı döker, başlardı suya batırıp çıkarmaya. Buğdayı yıkarken besmele çeker, her harekette çeşit çeşit dualar ederdi.

Kalbur suya batıp çıktıkça, hafif olan çöp suyun yüzüne çıkar, ağır olan taşlar da kalburun tabanında birikirdi. Yıkayıp temizlenen buğdayları pekmez kaydığımız büyük kazanlara doldururduk.

Kazan dolunca sıra hedik kaynatmaya gelirdi. Tandırı özenle yakar, elimize geçen her şeyi ateşe atmaktan zevk duyardık. Alevler kazanı sardıkça suyun üstünde kabarcıklar belirirdi. Sabırsızca hedik kaynamasını beklerdik. Olmaya yakın etrafı bir hedik kokusu sarardı. Bu koku konu komşu, kurt kuş herkesi mest eder, herkes nasibini alırdı.

Aman Allahım ne bereket! Verdikçe taşar, kaydıkça bereketlenir çoşardı.

Hedik kaynarken bir torbanın içine mercimek, bir başka torbanın içine nohut konur, onlar da pişirilirdi. Dağıtılırken sadece yavan buğday hediği olmasın diye nohut mercimek hediğe karıştırılır, bazen de içine çedene katılırdı. Nasıl bir keyifle yerdik, doymak bilmezdik.

Hedik kaynatılıp suyunu iyice çektikten sonra tandırın üstünden bir kenara indirilirdi. Hediği dama serme işi başlardı. Biz samanlığın damına sererdik. Samanlığımız yan sokaktaydı. Yolun yukarisından samanlığın damına kolayca ulaşabilirdik. Dama çıkmak için merdivene falan gerek yoktu.

Dama savan dediğimiz büyük büyük örtüler önceden serilir, bulgur kurutmaya hazırlanırdı. Kaynayan hediği çoluk çocuk kovalarla, aşırımlarla taşırdı. Taşınan hedikler, savanlara oldukça seyrek ve özenle serilirdi. İyice kuruması için iki üç güne ihtiyaç duyulurdu.

Gündüzleri bir kişi mutlaka bekçilik yapar, geceleri de ebemle beraber ben damda yatardım. Akşam olunca öbek öbek savanlar toplanır, üstleri örtülür, sabah olunca tekrar serilirdi.

Damın bir köşesine evden getirilen bir yatak serilirdi, yatsı namazının kılınması beklenirdi. Ebem namazı kılınca yavaş yavaş yatmaya hazırlanırdı. Çocukluk yıllarımın çoğu ebemle beraber geçti. Beni yanına almadan hiçbir yere gitmezdi. Ben de onunla olmaktan zevk alırdım.

Ebemin yatma hazırlığı çok kolay olurdu. Köpüme elbisesi ile hatta şalını bile çıkarmadan yatardı. Yastığı çok yüksek olurdu. Yarım oturuyor gibi yatardı. Günün yorgunluğu ile hemen uyurdu. Hafif hafif horlama değil de iki dudağı arasında puf puf sesi duyulurdu.

Bense ayın aydınlığında gökteki yıldızlara dalar, ne hayaller kurardım. Bazen de bir sesle ürperir, korkardım. Harmanda yatmanın, damda yatmanın çok özel hatıraları var hayatımda.

Bulguru kuruttuktan sonra işler bitmez. Döğmek ve çekmek var sırada. Bu günlük bu kadar. Başka bir sohbetle buluşmak üzere hoş kalın.

ÜÇ ÖKÜZ İLE KUR

Üç öküz bir arada,
Otluyorken merada,
Bir kurt bunları görmüş.
Plân kurup düşünmüş:
“Önce düşman edeyim,
Parçalayıp yiyeyim.
Böl, parçala sonra yut!
Bundan başka yok umut...”
Bir gün bakmış öküzler,
Ayrı ayrı yerdeler.
Yaklaşıp birisine,
Seslenmiş ikisine:
— Ey öküzler bakınız,
Şu bön arkadaşınız;
Yakışmıyor çayıra.
Bunun rengi kapkara.
Razı olursanız siz,
Ben de onu ücretsiz,
Çayırdan ayırırım,
Sizleri kurtarırım.
Sizin olur çayırlar,
Dereler ve bayırlar...

Onlar ses çıkarmamış,
Kurt hemen parçalamış.
Üç gün geçmiş aradan,
Kurt çıkıp gelmiş dağdan.
Plân yapıp haince,
Yaklaşarak sinsice:
— Sarı öküz şuna bak,
Bu boz öküz çok ahmak,
Rengiyle övünüyor,
Seni küçük görüyor!..
Gelme de imdadına,
Bakarım icabına...
Sana kalsın çayırlar,
Şu dağlar, bütün sular...

Sarı öküz sevinmiş.
Gülmüş ve neşelenmiş.
Ona kalmış tüm otlak (?)
Düşünmemiş ki çatlak;
Bir gün sıra gelecek!
Kurt onu da yiyecek...

Kurt yine çıkıp gelmiş,
Öküze şöyle demiş:
— Gel yanıma hey densiz,
Sıra sende edepsiz!..

Kaçmış kurtulamamış,
Etek öpmüş, yalvarmış:
— Kurt kardeş gel eyleme.
Ne olur beni yemel!
Seninle dost olalım,
Birlikte yaşayalım...

Kurt ona demiş: — Ahmak!
Dostları sattın kaypak.
Öküzdən dost edinmem,
Yiyeceğim vazgeçmem!..

Öküz demiş: — Birader,
Alnıma yazmış kader.
Tecelliden kaçılmaz.
Bana süre ver biraz,
Dünyada kalanlara,
Nasihatle onlara
Hâlimi anlatayım,
Bir ibret aktarayım...

Kurt ona izin vermiş,
Öküz şöyle söylemiş:
Ey geride kalanlar,
İbretten anlayanlar.
Üç arkadaş, üç candık;
Hırsımıza kapıldık,
Düşman sözüne kandık.
Aldatıldık, yanıldık...
İbret alın hâlimden,
Ben ölmüştüm ilk günden.

Ahmet KARAASLAN

PINARBAŞI

Kavimler kapısıdır Pınarbaşı
Hitit barajıdır Pınarbaşı
Yabanlu pazarıdır Pınarbaşı
Melikin kalesidir Pınarbaşı

Suyun doğasıdır Pınarbaşı
Krom kaynağıdır Pınarbaşı
Şirvan eteğidir Pınarbaşı
Kültür otağıdır Pınarbaşı

Kekik kokuludur Pınarbaşı
Çelik ayazlıdır Pınarbaşı
Uzunyaylalıdır Pınarbaşı
Zamantı yatağıdır Pınarbaşı

Avşarın obasıdır Pınarbaşı
Çerkesin yaylasıdır Pınarbaşı
Göçmen sığınağıdır Pınarbaşı
Dostluğun bayrağıdır Pınarbaşı

Alevinin cem evi Pınarbaşı
Karşının camisidir Pınarbaşı
Anıtkabirin taşı Pınarbaşı
Eğitimin başıdır Pınarbaşı

Kurulup kaybolmuş nice uygarlık
Araratya kurulan ilk krallık
Aziziye diye olmuş kazalık
Şirvan gözünden doğmuş Pınarbaşı.

Ahmet Duran AKKUŞ

HUZUR ÇİZGİSİ

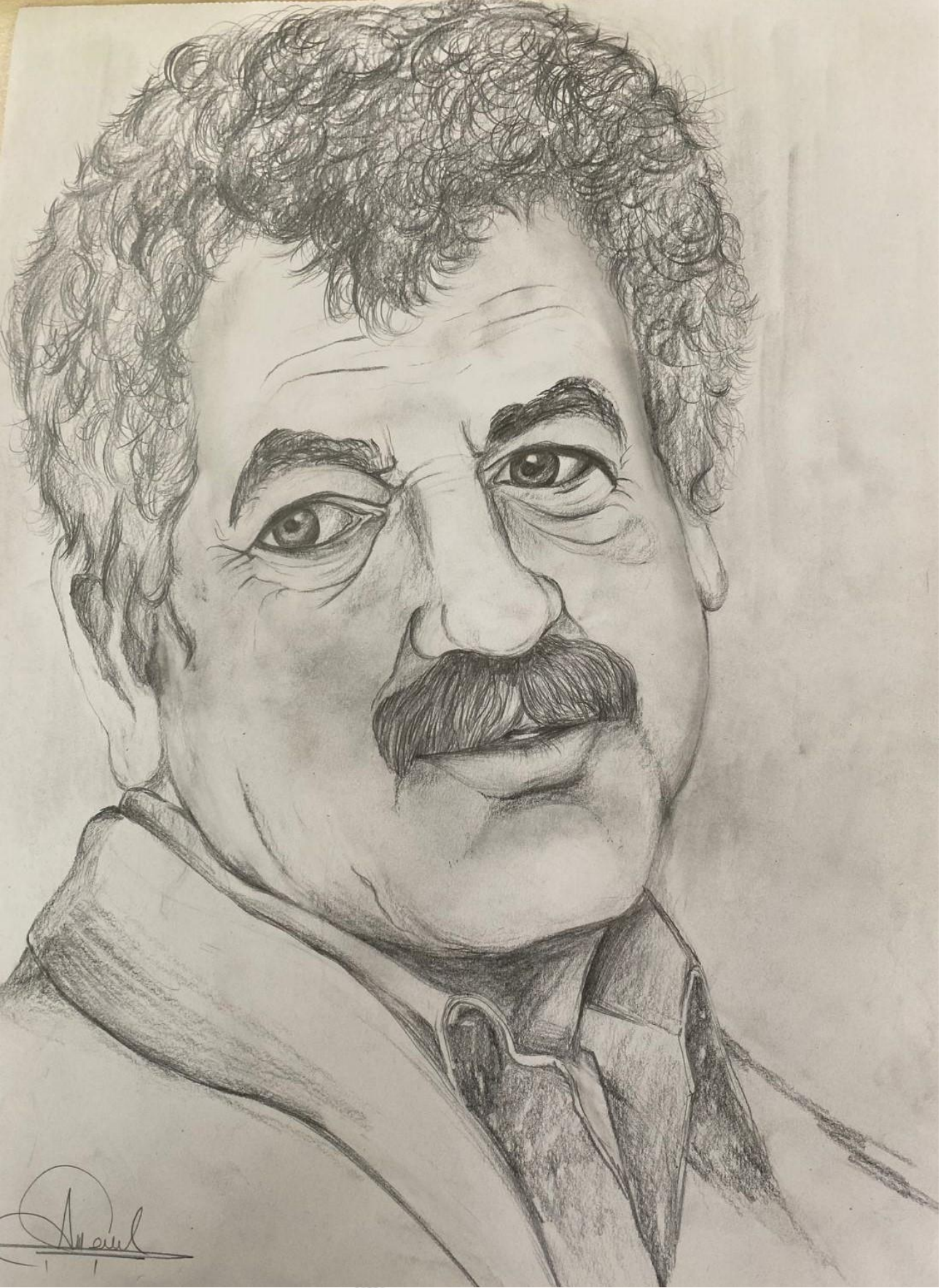
Dursun BERKOK

Sanatçı Dursun Berkok imzası taşıyan bu fotoğraf, dinginliğin ve doğanın şiirsel bir anını yakalıyor. Gökyüzündeki turuncu ve altın tonlar, gün batımının ya da doğuşunun sıcaklığını hissettiriyor. Ağaçların silüetleri, suyun yüzeyinde adeta bir gölge oyunu gibi yansıyor; bu da kareye hem simetri hem de derinlik katıyor.

Suyun üzerinde yüzen ördekler, sahnenin durağanlığını hafifçe hareketlendiriyor; bu küçük ayrıntı, yaşamın sessiz ama sürekli akışını hatırlatıyor. Arka plandaki dağlar ise tabloya bir sonsuzluk duygusu katıyor, sanki ufuk çizgisiyle birlikte zamanın ötesine uzanıyor.

Genel olarak fotoğraf, huzur, sükûnet ve içsel dinginlik temalarını taşıyor. İnsan bakarken hem bir teslimiyet hem de bir umut hissediyor; doğanın döngüsünde kaybolup yeniden bulunmak gibi.

Çizen: Şenol AYDOĞAN

HASAN GÜRPINAR DOSYASI

HASAN BEY

Adam gibi adam şuurlu insan,
Sırların kâşifidir Hasan Bey.
Hemi pehlivandır hem de ressam,
Kayseri'nin ışığıdır Hasan Bey.

Her suçü günahı kendinde arar,
Bin bilse de Bir'i bilene sorar,
Gönül gözü ile âlemi tarar,
Kâinatın âşığıdır Hasan Bey.

Kıvrık saçlarına düşse de aklar,
Gadayı, belayı sabrıyla haklar,
Hakk'ın sırlarını kalbinde saklar,
Yunus Emre beşiğidir Hasan Bey.

O bir Ulubatlı Hasan'dır sinmez,
Vursalar başını sözünden dönmez,
Bence efsaneler ebedi ölmez,
İlim irfan eşığıdır Hasan Bey.

Var olan âlemi gözüyle süsler,
Hakta adalette eşitlik ister,
Muhabbet demini özünde besler,
Gönüllerin maşukudur Hasan Bey.

Ömür tüneline yürümüş yayan,
Çektiği çileler beyandır beyan,
Her işi âşikâr her işi âyan,
Görenlerin meşrebidir Hasan Bey.

Bir elinde fırça birinde kalem,
Ölmez eserine şahittir âlem,
Duran Baba der ki: Velhasıl kelâm
Erenlerin eşrefidir Hasan Bey.

Duran TAMER

Kayseri'nin Tomarza ilçesinde doğdu (27.01.1954). Babası Hüseyin Bey, annesi Şerife Hanımdır. İlkokula Tomarza'da başladı (1962). Babasının tayini çıkınca Kayseri'de İstiklâl İlkokuluna devam etti ve burayı bitirdi (1966). Ortaokulu Kadı Burhanettin'de (1969), liseyi çeşitli sebeplerle uzatarak Kayseri Lisesinde (1974) tamamladı. Liseden sonra tabelacılık yaptı. Daha sonra babasının en büyük arzusunun gerçekleştirilerek Gazi Eğitim Enstitüsü Resim bölümüne girdi (1977). Siyasi sebeplerden dolayı son sınıfta Bursa Eğitim Enstitüsüne geçerek buradan mezun oldu (1980). Öğretmenlik hayatına Siirt'in Erüh ilçesindeki Fındık Ortaokulunda başladı (1981). İstanbul Polis Kolejinde (1986-1993) yedi yıl çalıştıktan sonra Kayseri'ye döndü. Kayseri'de sırasıyla Kayseri Merkez İmam Hatip Lisesinde (1993-1999), Fevzi Çakmak Lisesinde (1999-2002, 2001-2002 Eğitim-Öğretim yılında Güzel Sanatlar Lisesinde olmak üzere), Kayseri Lisesinde (2002-2006) çalıştı. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde lisans tamamladı (1996). Kayseri Lisesinden emekli oldu (2006).

12 Eylül 1982'de Yasemin Hanım ile evlenen Hasan Gürpınar; Hüseyin, Elif, Ayşe isimlerinde üç çocuk babasıdır.

Sanat, edebiyat ve spor alanlarında çalışan Hasan Gürpınar, çok yönlü bir sanat adamıdır. İlk resim çalışmalarını babasının yanında yaptı. İlkokula giderken tiyatroyla da ilgilenmeye başladı. 5.sınıfta tiyatrocu ve resim öğretmeni Ümit Akkartal ile ressam Faik Gürbüz'den ders alarak kendisini geliştirdi. Lise yıllarında güreş de yaptı, Türkiye genelinde 48 ve 52 kilolarda başarılı sonuçlar alarak dereceye girdi; ayrıca, ülkemizi özel bir müsabakada temsil etti. Kayseri Lisesinde resim öğretmeni Nurşen Özdamar'ın da etkisiyle resim çalışmalarında aşama kaydetti. Liseden sonra Kayseri Şehir Tiyatrosu'nda Emin Olcay'ın dekoratör yardımcısı olarak çalıştı (1974).

Gazi Eğitim Enstitüsü Resim bölümüne girince, o yıllarda karikatür çalışmalarına ağırlık verdi. Çaylak Mizah Dergisi'nde çalıştı. Hoca Nasrettin Mizah Dergisi'ni 3 sayı çıkardı (1980). Hoca Nasrettin mizah dergisinde İncili Çavuş tiplemesini yaptı. Daha sonraki yıllarda iki eşek arasında geçen diyalogu karikatürize ederek Eşekçe başlığı altında Ankara'da çıkan "Milliyetçi Çizgi" dergisinde çizmeye başladı. Bu tiplmeler Kayseri'de çıkan yerel gazetelerde hâlen yayımlanmaktadır.

Kayseri'de bir yerel televizyonda "Sanat Akşamları" adlı bir kültür-sanat programını hazırlayıp sundu (2002-2005). Kon-Kafe'yi bir kültür-sanat merkezine dönüştürerek, sanatın halkla buluşmasında emek harcadı. Kültür-edebiyat dergisi Mavi Sürgün'ü üç sayı çıkardı (2006). Mavi Sürgün dergisini yeniden yayımlamaya başladı (2026).

Ankara'da karma (1980), Kayseri'de üç şahsi (1997,1998, 2010) Nevşehir'de de bir sergi (2010) açtı. Üç çocuğu ile birlikte "Kuşaklararası Resim Sergisi" açtı (15 Ocak 2022).

Ayrıca pek çok derginin ve kitabın kapak kompozisyonunu çizdi. Yurdun pek çok yerinde heykel ve büstleri yer almaktadır. Yağlı boya, pastel tabloları ile portreleri de bulunmaktadır.

Şiirlerini henüz kitaplaştırmamasına rağmen iyi bir şairdir. Şiirleri ANASAM Anadolu (2002-2004), Yeniden Diriliş (2004-2006), Mavi Sürgün (2006) dergilerinde yayımlandı. Şiirlerinde aşk, sevgi, güzellik, tabiat ile şahsî duyarlılıktan memleket gerçeklerine kadar pek çok konuyu serbest tarzda işlemektedir.

Kayseri'nin sanat çehresine yön veren değerlerin başında gelen Hasan Gürpınar, sanat çizgisindeki istikrarı bozmadan emek harcamaya ve yeni eserler üretmeye devam etmektedir.

O RESİMDE İYİ BİR USTA

Osman AYTEKİN

Gazi Eğitim Enstitüsünde okudu, Bursa Eğitim Enstitüsünden mezun oldu. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde lisans tamamladı. Siirt – Eruh’a öğretmen olarak atandı. 27 yıl resim dersi öğretmeni olarak görev yaptı. Kendisinin öğrenci olarak okuduğu Kayseri Lisesinde 2006 yılında emekli oldu.

Kayseri’de kendi atölyesini kurdu. Atölyesinde sanat çalışmalarına sürdürüyor. Atölyesinde öğrencilere resim dersleri veriyor, öğrencileri yetiştirmeye devam ediyor. Kendi ili olan Kayseri de resim dersi veren ilk sanatçılarından biridir.

Yağlıboya çalışmaları hayatında önemli bir yer tutar. Yüzlerce birbirinden güzel tabloları bulunuyor. Yağlıboya çalışmaları dışında kabartma (rölyef) resim çalışmaları, ahşap üzerine yakma, grafik ve desen çalışmalarını da sürdürüyor.

Kendisiyle 1978 yılında Ankara’nın puslu günlerinden bir gününde Hasret Dergisi idaresinde tanışmıştım. O yıllarda yine o dergide genç ressamların hocaları rahmetli Coşkun Karakaya başta olmak üzere; Osman Altıntaş, Vehbi Okur, Ali Düzgün, Mehmet Başbuğ... ile de tanışmıştık. Hasret Dergisine varıp da resim çizdiğimi, burada çalışmak istiyorum dediğimde elime bir resim kalemi bir kâğıt ve bir de o zamanların Tercüman Gazetesinde tefrika olan bir resimli romanı uzatıp, “çiz bakalım bu resmi!” demişti. İşte bu kişi baştan beri anlatmaya çalıştığım iyi bir ressam olan çok sanatçı Hasan Gürpınar’dır.

Hasan Gürpınar o zamanlar gençliğimizin mizah dergisi Çaylak Dergisinde çizdi, Hasret Dergisi başta olmak üzere Yiğit Köylüm, Liseli Genç ve daha birçok dergide resimleri, desenleri yayınlandı. Ülkücü Ressamlar Derneğinin kuruluşunda yer aldı. Öğrencilik yıllarında Coşkun Karakaya’nın sevdiği ve değer verdiği, vefasıyla, dostluğuyla, arkadaşlığıyla, gönüldaşlığıyla öğrencilerinden biri oldu.

Çaylak mizah derisinin yanısıra Hoca Nasrettin Mizah Dergisi’nde de çizdi. Bu dergiyi 3 sayı çıkardı (1980). Hoca Nasrettin mizah dergisinde İncili Çavuş tiplerini çizdi. Daha sonraki yıllarda Eşekçe başlığı altında Ankara’da çıkan “Milliyetçi Çizgi” dergisinde çizmeye başladı. Bu tiplerler Kayseri’de yerel gazetelerde yayınlandı. Kültür-edebiyat dergisi Mavi Sürgün’ü üç sayı çıkardı (2006). Ankara’da karma (1980), Kayseri’de üç(1997,1998, 2010) Nevşehir’de de bir sergi (2020) açtı. Sanatçı duyarlılığıyla ; aşk, sevgi, güzellik, tabiat ve memleket konulu şiirler de yazdı.

Avanos el sanatları

Hasan Gürpınar, çok yönlü bir sanatçı: objektif, klasik resimler çiziyor. Konu olarak içtimai hayattaki sosyal konuları seçerek çalışıyor. En çok yaptığı resimler arasında göze çarpanlar figürler, evler ve manzaralardır. Ressam Hasan Gürpınar, “Benim için sanat; hem sanat için hem toplum içindir. Ülkemizde sanat Osmanlıdan sonra batının etkisinde kalmış, Atatürk’ün de Cumhuriyetle beraber sanata ve sanatçıya değer vermesiyle gelişmeye başlamıştır. Demektedir İçimizden yerli ve milli bir duruşu olan sanatçı Hasan Gürpınar’ın sanatımıza bakış açısını şu sözleri özetlemektedir: “Biz de kendi değerlerimizle batı etkisinden kurtarmak için gerek kendi gerekse yetiştirmeye çalıştığımız öğrencilerle kendi ayakları üzerinde durmak için çaba sarf etmekteyim ve bu yolda da çalışmalarına devam ediyorum.”

Bir güreşçi de olan Hasan Gürpınar’ın, resim çalışmaları kitapları süsledi, fırça, çini, kara kalem ve ahşap yakma tekniği ile ilgili çekici çalışmalarıyla bölgemize ve Türk kültürüne sanat açısından devam ediyor.

Hasan Gürpınar için çok yönlü bir sanatçı demiştik. Resim, grafik tasarım, karikatür, heykel, endüstri ürünleri tasarımı, çizgi film, animasyon, tekstil – moda tasarımı, seramik ve cam tasarımı, ebru, kaligrafi gibi alanlarda üretmeye devam ediyor. Camii iç yüzeylerine farklı boyutlarda kalıcı eserlere de

zamanla imza atıyor. Portre de çizen Hasan Gürpınar püskürtme boya tekniğiyle kısa sürede resimler çiziyor.

Her sanatçının sanatının başladığı bir nokta vardır. Hasan Gürpınar da sanırım çocukluğunda yaşadığı bir olayla sanata yönelişi başlamış diyebiliriz. Hasan Gürpınar o günü işte şöyle anlatıyor: “İki kişi, çocuk gel buraya, diye beni çağırdı. Biri diğerine, bak bu çocuk şimdi yere bir resim çizsin de gör, dedi. Ayağıyla toprağı düzeltti. Elime bir çöp parçası verdi. Hadi bir tane kuş çiz, dedi bana. Kuş resmini çizdim. Başımı okşayıp aferin deyip gittiler. Ama ben o gün bir şeyi yapabildiğimi, bunu çevremde dikkat çekecek derecede başardığımı anladım. O gün kendimi keşfettim diyebilirim.”

Hasan Gürpınar’ın babası da ressamdı. Yani babadan geçme bir sanat aşkı onunki. Babasına Yeraltı çarşında resim çizdiğinden yeraltı ressamı derlerdi. Babasının aktör Ayhan Işık’la askerlikten olma arkadaşlığı nedeniyle Ayhan Işık’tan babasına, babasından da kendisine geçen resimde yalama tekniğiyle yıllarca resimler yaptı.

Hayata sanat penceresinden bakan bir sanatçı toplumun da sanata ilgi duymasını istiyor. Yaptığı resimlerle sanatı çevresine sevdirdi ve sevdirmeye de devam ediyor. Hayatında sanatı merkezine alan iyi bir sanatçdır o.

Yaşarken sanatçıya ve sanata gereken değeri vermeli diyor ve sanatçı Hasan Gürpınar’a çalışmalarında başarılar diliyoruz.

HASAN GÜRPINAR’A RUBĀĪ

Resminde dehânın uçuşan izleri var.
Her bir desenin sanki bakan gözeri var.
Ressam Hasan Gürpınar’ın söyleyecek
Renkten ve şekilden çok sözleri var.

İsmail Adil ŞAHİN

Sana mektup yazar gibi bir selamla başlamak istedim. Bu mektup dilini neredeyse unutmak üzereyiz. Oysa mektup, geçmişteki satır aralarını gün yüzüne çıkardığımızda oldukça ışıltılı ve samimi bir hâl alıyor. Geçmiş diyorum; çünkü bu tarz hatıraları çocukluğumdan bu yana karıştırmayı hep çok sevdim.

Geçmişteki eşyaları karıştırma alışkanlığım biraz da senin atölyenden ve o macera dolu masandan geliyor. Çoğu insan hatırlar belki; o masa adeta senin zihin haritan gibiydi. Renkli kalemler, fırçalar, eskizler, yazılmış notlar, şiirler, dergiler, eski fotoğraflar... Tüm bu eşyalar aslında senin yaşam alanındı. Ben ise o masanın bir ucundan hayata tutundum. Kalemler, kâğıtlar, boyalar ve fırçalar; o zamanlar tam olarak bilmediğim ama yine de temas ettiğim, keşfetmekten büyük keyif aldığım bir hayal dünyasının parçalarıydı. O masada kurduğum dünya beni alıp bambaşka bir yere doğru sürükledi. Nereye? Bu sorunun cevabını tam olarak bilemiyorum. Bilmek istiyor muyum, ondan da emin değilim. Çünkü bunun bir süreç olduğuna inanıyorum ve bu süreçte nasıl yol alabildiğimiz daha önemli olduğunu düşünüyorum. Seninle, o masanın başında kurduğum hayal dünyasını yansıtan bir resim yapmak istemiştım. Resim yaparken en sevdiğim şey, hikâyesi olan işler üretmektir. O hâlde neden bu hikâye benim hikâyem olmasın?

Bu yüzden eskiden kalma bir fotoğrafı resmim için materyal olarak kullandım. O fotoğraf, zamanında sıradan bir anıyı ölümsüzleştirmek için çekilmişti. Ancak yıllar sonra benim için, seninle kurduğum diyalogun bir ifadesine dönüştü. Fotoğraftaki masa bambaşka bir masa, fotoğraftaki mekân ise apayrı bir yer. Ama bu hikâyeyi kuran zihnim hâlâ aynı küçük kız çocuğu. Senin bakışların ise hâlâ aynı; o nahif kalbin ve tüm şefkatle bana bakmaya devam ediyor. Ve masa... Aslında yine senin masan. Tüm kaosunun içinde bir düzen barındırarak hâlâ bana kılavuzluk ediyor.

Resim 1: Ayşe Gürpınar, Gündelik Regresyon, t.ü.y.b. 100x120 cm 2025

BEN HASAN GÜRPINAR'IN KIZIYIM

Elif GÜRPINAR

Ama onu sadece bir baba olarak değil, bir yol gösterici, bir öğretmen ve bir sanatçı olarak tanıdım. Babam bizi “balık tutup vermem, balık tutmayı öğretirim” anlayışıyla büyüttü. Çocukken bunun eksikliğini hissettiğim anlar oldu... Ama büyüdükçe, aklım erdikçe anladım ki aslında bana verdiği en büyük hediye buydu. Bugün dönüp baktığımda, o yetiştirme biçimi için derin bir şükran duyuyorum. İyi ki... diyorum, iyi ki böyle yapmış.

Çok küçük yaşlarda yaşadığım, belki onun bile hatırlamadığı ama benim kalbimde izi kalan bir an var...

Bir gün bana bir A4 kâğıdına bir kadın resmi çizmişti. Ve ben o resmi yanıma alıp onunla uyumuştum. O zamanlar bilmiyordum... o kâğıt parçasının, bugün yaptığım tüm kadın çalışmalarının temeline dönüşeceğini. Ama o an bana bir şey öğretti: Hayaller, bir kâğıda sığabilir... ve oradan büyüyebilir.

Resme olan ilgim, hayranlığım... işte o yıllarda başladı.

Zamanla babam benim zihnimde hep aynı sahneyle yer etti:

Loş bir atölye...

boya kokusu...

ve arka fonda Müzeyyen Senar, Zeki Müren ya da bir Türk sanat müziği...

Onu izlerdim... hayranlıkla.

Her fırça darbesi benim için çözülmeyi bekleyen bir sır gibiydi. Sanki sadece resim yapmıyor, duygularını sessizce tuvale aktarıyordu. Ve o hayranlık... hiç bitmedi. Bugün hâlâ onu tuval başında gördüğümde aynı hissi yaşıyorum. Hiç tükenmeyen enerjisiyle, kalemiyle, fırçasıyla konuşur... ve dokunduğu her şey can bulur.

Babam sadece bir sanatçı değil, çok yönlü bir eğitmen... Anlattığı anılarla, yaşadıklarıyla fark etmeden hayat dersleri verir. Ben o hikâyeleri hep can kulağıyla dinledim... unutmamak için, içimde tutmak için. Çünkü o benim ilk öğretmenim.

Ve ben...

onun kızı olduğum için, onun yolunda yürüdüğüm için kendimi tarif edemeyeceğim kadar şanslı hissediyorum.

O...

yeri geldiğinde bir baba,

yeri geldiğinde bir öğretmen,

yeri geldiğinde en iyi dost oldu.

Ve hep... yanımda oldu.

Canım babam iyi ki senin kızını Seni çok seviyorum...

BABAM VE USTAM

Hüseyin GÜRPINAR

Hasan Gürpınar'ı tek bir sıfatla anlatmak mümkün değildir.

Çünkü o;
bir eğitimci,
bir ressam,
bir heykeltıraş,
bir karikatürist,
bir şair
ve aynı zamanda bir sporcudur.

Çocuk yaşta başlayan sanat yolculuğu,
sahne arkasında dekor kurarak,
karikatür çizerek,
tuvale renk vererek,
şiire ses katarak
ve kürsüde öğrenciler yetiştirerek devam etmiştir.

Benim içinse bütün sıfatları babam olarak anlam kazanmaktadır. Bize, baba ve sanatçı olarak ilkelerini aşıladı. Sporculuğundan gelen sağlıklı olmak ve sanatçı duyarlılığıyla hayata karşı dik durmayı hafızamıza kazıdı.

Biz de "istikrarın" ve "millî duruşun" dersini alarak onun izinde yürüyoruz.

Bizi biz yapan babam ve ustam Hasan Gürpınar'a minnettarım.

Dediğin gibi yaşlılık kapıya konulacak gibi değil. Sağlıklı ve dinç bir insanın tabii olarak yaşlanması kaçınılmazdır. Önemli olan hem ruh hem bedenen sağlıklı ihtiyarlamaktadır. Ne güzel!

Hasan hocam hafifçe belden ve sırttan öne eğik duruşu, kırılmış ve kıvrıkcık saçları kabadayımı her an peşrev çekecekmiş gibi eller gövdeden açık pehlivan yürüyüşü, dinç ve hareketli yapısıyla dikkat çeker. Bitmeyen enerjisinin yanı sıra arka planda bir tedirginliği olduğunu da biliyorum: Alzheimer. Dediğin gibi hiçbir belirtisi olmamasına rağmen

söylemlerinden böyle bir vehmi taşıdığını biliyorum. Dediğin gibi bir belirtisi yok. Ancak hocam demir kubbeyi kurmuş kalkanı elinde ve savunma hatlarını oluşturmuş durumda.

Bu sebeple sohbetlerinde, yaşanan an ile geçmiş yaşantıları arasında köprüler kurmakta, maziden atlaya atlaya anlatarak hafızasını canlı tutmak çabasını gütmektedir.

"DEDİĞİN GİBİ" diyerek başlar ve bizleri 60'lı ve 70'li yılların Kayseri'sine, öğrenciliğine, davasına, sonrasında öğretmenlik yıllarının hatıralarına götürüp, dediğin gibi çok yönlü sanatçılığının müstesna zaman ve eserlerini alçak gönüllülikle sergilerken, dediğin gibi bugünle ve devam eden sohbet bağlantısını o köprüyü uzunca yollar ve yıllar katederek kurar.

Dediğin gibi, anlatımlarında tiyatrocü yönü de ağır basmaktadır. Mimiklerini bilhassa jestlerini mevzu ile birleştirerek ustaca kullanır.

Dediğin gibi, serde pehlivanlık var, vücut sağlam. Atatürk'ün dediğin gibi "sağlam kafa sağlam vücutta bulunur! " Madem öyle, Hasan hocam, o illet senden uzak kalsın. Sen yine dediğin gibi anlatmaya, doyusya anlatmaya içinde bir tedirginlik olmadan devam et!

Dinleyenin, görenin, sevenin hiç eksik olmasın.

Güreş minderlerinden süzülüp gelen güçlü bir fiziki yapıya sahiptir. Orta boylu endamı ve esmer teniyle bütünleşen bilge çehresi ile tam bir aksiyon adamı olarak görünür. Kıvrıkcık ve beyaz saçları, güreşçilere has belirginleşmiş yapışık kulakları ile dikkat çeker. Derin bakan siyah gözleri ve çoğu zaman gevşek bırakılmış bıyığı, yüz ifadesine hem sertlik hem de içtenlik kazandırır. Zaman zaman yüzüne düşen kirli sakal, onun hayata karşı mesafesiz, süssüz ve olduğu gibi duran tavrını tamamlar.

Yürüyüşü kendine hastır: hızlı, kesintisiz ve kararlı. Adımları sanki bir hedefe değil de bir sürekliliğe yöneliktir. Boynundaki o hafif büküklük, bir tevazu abidesi gibi omuzlarında taşıdığı memleket sevdası ve sanat yükünün ağırlığındandır. Kolları, bir antrenmanın ritmini hatırlatan canlılıkla hareket eder.

Konuşma tarzı, kişiliğinin ayırt edici özelliklerinden biridir. Konuştuğunda, sesi mekânı doldurur. Tok ve gürdür; fakat bu gürlükte bir taşkınlık değil, ölçü vardır. Kelimeleri tane tane seçer, her birine yerini verir. Çok yönlü bir birikime sahip olması, hemen her konuda söz söyleyebilmesine imkân tanır. Söz, onun için yalnızca söylemek değil, paylaşmaktır. Bununla birlikte, anlatıcılığı kadar dinleyiciliği de gelişmiştir. Konuşmalarında sıkça hatıralarına başvurması, onun hafızasını bir tecrübe alanı olarak kullandığını ve hayatı anlamlandırma çabasını süreklilik içinde sürdürdüğünü gösterir.

Kişilik özellikleri bakımından neşeli, hareketli ve dışa dönük bir yapı sergiler. Bununla birlikte bu canlılık, sınırlı bir dinamizmden ziyade, belirli ilkelere dayanan bir hayat anlayışıyla temellenmiştir. Hayatın kendisini “hayırla” inşa etme sanatı orak gördüğünden olumsuz düşünceye kapılmayı, kendini küçümsemeyi ve çabuk vazgeçmeyi reddederek her alanında uygulanabilecek bir “başarı ahlâkı” geliştirmiştir. “Hayır söyle, hayır işit” ilkesiyle olumsuzluklar karşısında daima yapıcı olanı arar ve her problemin çözülebilir olduğu inancıyla hareket eder.

Kolay kızmayan, sabır deryası bir mizaç taşır. Ancak onun adalet terazisinde kızgınlık, bir kez vuku bulduğunda geri dönüşü olmayan, affın sınırlarını aşan asil bir öfkeye dönüşür.

Eğitimci, ressam, heykeltıraş, karikatürist, şair ve sporcu kimliklerini bir arada taşıyan Hasan Gürpınar'ın çok yönlülüğü, yalnızca disiplinler arası bir üretkenlik değil, aynı zamanda insanî ve fikrî bir bütünlüğün ifadesidir. Onun sanat pratiğinde, estetik üretim ile etik tutum arasında güçlü bir ilişki göze çarpar.

Sanat anlayışı, düşünce ile hareket arasındaki tutarlılık üzerine kuruludur. Konfüçyüs'e atfedilen “Gerçek insan, yaptığını söyleyen ve söylediğini yapandır.” sözü, onun sanat ve hayat felsefesini özetleyen temel bir ilke niteliğindedir. O, söz ile öz arasındaki uyumu bir karakter meselesi olarak görür. Bu doğrultuda duruş, tavır, kararlılık, istikrar ve süreklilik onun vazgeçilmez değerleri arasında yer alır.

Hasan Gürpınar; hem insanî hem de sanatçı kimliğiyle daha iyi bir dünyanın mümkün olduğu fikrini somutlaştıran bir Anadolu bilgesidir. Onda insanı kendisi yapan bir fark çizgisi en derin haliyle mevcuttur. O, sosyal ve kültürel faaliyetlerimizde sadece bir isim değil, “sorumluluk” kelimesinin ete kemiğe bürünmüş halidir. Bir işin içinde Hasan Gürpınar varsa, orada tereddüde yer yoktur; o işin halledileceğinin, o düğümün çözüleceğinin huzur veren güvencesi vardır. Dergilerimizde, kitap kapaklarımızda veya en özel çizimlerimizde bir gün bile “mazeret” üretmeyen, bahanelerin arkasına gizlenmeyen o “gönül adamı” kimliği, onu hepimiz için seçkin kılmıştır.

Onun varlığı, üretimi ve yaşama biçimi, şahsi çabanın ve ilkeli duruşun karşılık bulabileceğini gösteren bütünlüklü bir örnek niteliği taşımaktadır.

FIRÇAYI ALTINA ÇEVİREN ADAM; HASAN GÜRPINAR'A VEFA Dr. Ayhan KUŞÇULU

Sanat, yalnızca bir ifade biçimi değil; aynı zamanda hayatı anlamlandırma yoludur. Hasan Gürpınar, bu yolun en güçlü yolcularından biridir. Onu yalnızca bir ressam olarak tanımlamak eksik kalır; çünkü o aynı zamanda bir şair, bir düşünür, bir kültür taşıyıcısıdır. Fırçasıyla tuvale dokunduğunda renkler altına dönüşür; kalemi kâğıda değdiğinde sözcükler birer inci gibi parlar. Onun sanatında resim, edebiyat ve düşünce birbirini tamamlayan bir bütün hâline gelir.

Hasan Gürpınar'la tanışmam ise hayatımda bir dönüm noktasıydı.. O gün, yalnızca bir sanatçıyla tanışmadım; aynı zamanda hayatımda yeni bir kapı açıldı. Gürpınar'ın sanatına ve kişiliğine yakından tanık olmak, bana hem ilham verdi hem de sanatın insan ruhunu nasıl dönüştürebileceğini öğretti. Bu tanışma, benim için bir yol ayrımıydı; sanatla kurduğum bağın daha derin, daha anlamlı bir hâle gelmesinde büyük rol oynadı.

Hasan Gürpınar'ın Kayseri'ye kattığı en büyük değerlerden biri de Kon Cafe oldu. Orası yalnızca bir mekân değil, tam anlamıyla bir edebiyat ve sanat okuluymuştu. Gençler orada sanatla tanıştı, edebiyatla nefes aldı, kültürle büyüdü. Kon Cafe, Kayseri'nin sanat damarına can veren bir kalp gibiydi; Hasan hocanın öncülüğüyle şehrin kültür hayatına unutulmaz bir katkı sağladı.

Kayseri'de hangi taşı kaldırırsanız altından Hasan Gürpınar'ın emeği çıkar. Onun izleri, şehrin sanatında, kültüründe, dostluklarında ve hatıralarında saklıdır. Bu emeğin kökleri yalnızca fırçada değil, aynı zamanda güreşçi kişiliğinde de gizlidir. Güreşten gelen disiplin, azim ve mücadele ruhu, sanatına da yansımış; her eserinde kararlılığın, sabrın ve içtenliğin izlerini bırakmıştır.

Ama Hasan Gürpınar'ın en büyük miraslarından biri, öğretmenliği oldu. Öğrencilerine yalnızca resim yapmayı değil, sanatla düşünmeyi, hayatı anlamayı, emeğin değerini bilmeyi öğretti. Onlara sabrı, azmi, güzelliği görmeyi ve güzelliği üretmeyi aşıladı. Her öğrencisinin kalbine bir ışık bıraktı; o ışık, yıllar geçse de sönmedi.

Hasan Gürpınar'ın yetişmesinde en büyük pay sahibi olan babası rahmetli Hüseyin Gürpınar'ı anmadan geçmek olmaz. Değerli bir sanatçı ve eğitimci olan Hüseyin Gürpınar, oğluna yalnızca sanatın tekniklerini değil, aynı zamanda sanatın ahlakını, emeğin kutsallığını ve öğretmenliğin sorumluluğunu miras bıraktı. Bugün onun her eserinde, her öğrencisinde, her katkısında Hüseyin Gürpınar'ın izleri vardır. Kendisini rahmetle ve minnetle anıyoruz.

Hasan Gürpınar bilgelik ve üretkenliğin yeni bir evresidir. Gürpınar'ın sanat yolculuğu, yalnızca tablolarla değil; kültüre, edebiyata, dostlarına ve öğrencilerine kattığı değerlerle de altın bir miras hâline gelmiştir.

Benim için en unutulmaz anlardan biri, annemin vefatında yaptığı tablo oldu. O tablo, yalnızca bir resim değil; acının içinden doğan bir teselli, hüznün içinden yükselen bir umut ışığıydı. Fırçasının her darbesinde hem kaybın derinliği hem de insan ruhunu onaran bir şefkat vardı. O tabloya baktığımda gözlerim doldu; çünkü orada hem annemin hatırasını hem de Hasan Gürpınar'ın sanatının kalbine dokunan gücünü gördüm.

Hasan hocam, iyi ki varsın...

Fırçayı altına çeviren o güzel ellerinizden saygıyla öpüyorum.

GÜLÜŞÜNDE GÜLLER AÇAN KARDEŞİM: HASAN GÜRPINAR

Metin YILMAZ

MHP Genel Merkezinin Bahçelievler’de bulunduğu 70’li yıllardaki binayı bugün çoğumuz hatırlamaz bile... Ama o binanın girişinde yer alan bir tablo vardır ki; onu gören hiç kimse o muhteşem resmi unutamaz... Benim de Hasan Gürpınar’ın adını gönlüme yazışım; onun MHP Genel Merkezindeki “Kuran Okuyan Dede” tablosunu ilk gördüğüm gündür. Rahmetli Başbuğ’un Ülkücü ressamlar derneğinin Sergisinden satın aldığı tek tablodur, o muhteşem resim...

Türkiye’nin yakın tarihindeki en sancılı yılların yaşandığı 12 Eylül öncesinde, özellikle yüksekokul öğrencisi olmak çok zordu. Dönemin zorluklarına rağmen basın, yayın ve sanat faaliyetleri konusundaki hareketlilik bugünkünden çok daha canlı ve ilerdeydi...

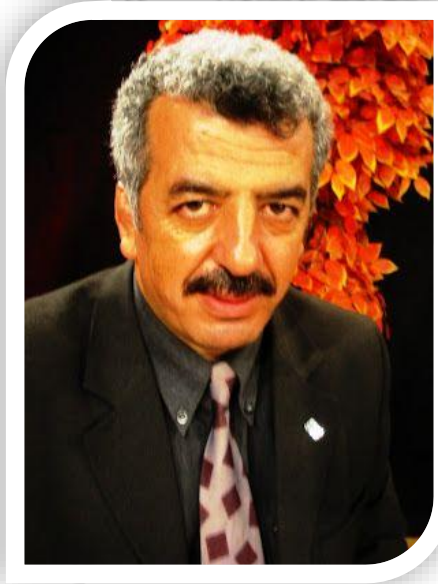
O günkü olumsuzluklarda bir Türk mizah dergisi olan Gırgır; Rusların Krokodil, Amerikanların

Mad dergisinin ardından tiraj rekoru kırarak dünyanın 3 numaralı mizah dergisi konumuna gelmişti...

Gırgır Dergisi, mizah anlayışı ve karikatür çizimlerinde komünistleri masum göstererek, sürekli ülkücüleri hedef alıyordu. Gırgır Dergisinin bu saldırısına karşı ülkücülerinde mutlaka bir mizah dergisi olması gerekiyordu... Türk Mizahının milli simgesi olan Nasreddin Hoca ismiyle bir mizah dergisi yayınlamak ve edipli mizah anlayışıyla ülkücü yazar, çizer arkadaşları bir çatı altında toplama fikri Hasan Gürpınar’ın Yüksel caddesindeki bürosunda ete, kemiğe büründü... Benimde âcizane yer aldığım, mütevazı imkânlarla ve ülkücü insanlarla tarihe bir not düşmeyi başaran “Hoca Nasreddin” mizah bahanesiyle anarşistlerin tetikçiliği yapan güruha karşı milli bir duruşun adı oldu.

Hasan Gürpınar; Türk Mizahının bir başka karakteri olan İncili Çavuşu fırçasıyla bant tiplemesi olarak özellikle yeni kuşaklara tanıtması bakımından da önemli bir başarıya imza attı. Onun gülüşünde güller açan; has Anadolu hafif mahcup, mütebessim yüzü Allah’ın bir lütfu olan canlı bir tablo gibidir.

Şahsiyetiyle, karakteriyle, üstün ahlakıyla, sanatçı kimliğiyle her zaman gönlümüzdeki yerini koruyan Hasan Gürpınar’ın Hoca Nasreddin adıyla tarihe geçen mizah dergisinin günümüz genç sanatçılarının da yer aldığı bir kadroyla kaldığı yerden yoluna devam etmesi en büyük dileğimdir.

HASAN GÜRPINAR DOSTA HİTABEN

Her alanda söyleyecek sözü var
Kayseri’de, her tarafta izi var
Sanatta da sporda da gözü var
Her insanda bir hâl görür GÜRPINAR.

Sohbete açıktır, sözü hiç bitmez
Kızsa bile yüzden tebessüm gitmez
Birlikte olanlar yolundan yitmez
Doğru bir hedefe yürür GÜRPINAR.

Yanında dostları hiç eksik olmaz
Hizmet yarışında geride kalmaz
İyi niyetlidir, derine dalmaz
Dostluğa gönlünü verir GÜRPINAR.

Kimi zaman çizer, öyle anlatır
Kimi zaman yazar, öyle anlatır
Gerekirse gezer, öyle anlatır
Her daim kendini bilir GÜRPINAR.

Ressamdır, hayatın rengini çizer
Zirvede yaşar da engini çizer
Abartmayı sevmez, dengini çizer
Sanat potasında erir GÜRPINAR.

Kültüre hizmeti kâr diye sever
Vatanını sevgim var diye sever
Bayrak namusudur, yâr diye sever
Vefayı gönlüne derer GÜRPINAR.

Murtaza EKİCİ

-Hasan Bey, Gürpınar ailesinin Türk sanat hayatında önemli bir yeri var. Bu yerin paralelinde sanata olan ilginiz nasıl başladı ve sizi bugünkü çok yönlü sanat hayatına yönlendiren süreç neydi?

-1946 yılı Pınarbaşı Pazarören Köy enstitüsü üçüncü dönem mezunu bir öğretmen ve Kayserililerin de “Yeraltı Çarşısı Ressamı” diye tanıdığı, Hüseyin Gürpınar babam olur. Çok küçüktüm, beş yaşlarında falan, ona öykünerek sanata ilk adımımı attım. Yağlı boya tablolar yaparken onu izler sonra fırsat buldukça bende bir kenarda yapardım. Malumunuz köy enstitülerinde çok farklı bir eğitim sistemi vardı. Onlar pratik sanatlar, görsel sanatları, geleneksel el sanatları gibi birçok alanda uygulamalı yetiştiklerinden olacak; resim, heykel, ebru, ahşap yakma vs. Bunlarla ilk okula başlamadan önce tanıştım. Çocuklarım da benden etkilendi. Aile boyu görsel sanatların içindeyiz.

-Farklı sanat dallarında çalışmak size neler katıyor? Bu çok yönlülük yaratıcı sürecinizi nasıl etkiliyor?

-Sanatı bir ağacın gövdesi gibi düşünürsek resim, müzik, şiir, tiyatro vs. onun dalları gibidir. Herhangi bir dalı ile meşgul iseniz mutlaka diğerleri de sizde mevcuttur ve her bir sanatı ayrı bir düşünce kabul edersek insanda düşünce zenginliği oluşturur. Buda sizde iç huzuru, ruh sağlığını kazandırır. Ruhtaki devinim, içsel zenginliğin dışarıya yansması sanatçı da eser vererek vücut bulur.

-Çalışmalarınızda ilham kaynaklarınız genellikle nereden geliyor?

Sanatçı gözlemcidir. Dış dünyasında her olayı, her şeyi gözlemler ve ilham alır. Ben de iyi gözlemciyimdir ama daha çok ilham kaynağım sanatçı dostlarımla yaptığım sanat sohbetlerinden kaynaklanır.

-Karikatür, resim ve heykel gibi farklı disiplinlerde çalışmanın sizi en çok zorladığı ya da heyecanlandığı anlar oldu mu?

-Kayseri Talas yolu üzerindeki et lokantasının çatısına yaptığım heykel çalışması çok heyecanlandırmıştı. Küçük kapalı alanda 7,30 cm.X 9,30 cm ebatlarında Boğa heykeli benim için sıra dışı bir çalışma olmuştu. Böyle büyük ölçekli altı parçadan toplam ağırlığı beş tona yakın bu eserin esprisi, hem bir ilk hem de küçük kapalı mekânda her parçayı bağımsız çalışıp ve sonra bu altı parçayı dışarıda bütünleştirip (proporsiyon) orantıyı yakalamış olmak dahası 10 metre yüksekte bina çatısı üzerine monte edilmesi hem çok zorlamış hem de çok heyecanlandırmıştı.

-Eserlerinizde sıkça işlediğiniz temalar arasında ulu Erciyes ve özgür ruhlu atlar öne çıkıyor. Özellikle bu iki imgeyle vermek istediğiniz mesajlar nelerdir?

-Sanat adına yapılan bir çalışmanın sanat eseri olabilmesi için o eserin özgün olması gerekir. Özgün sanatı yakalamak sanatçının düşünce özgürlüğünde yatmaktadır, yani özgürlüğü olmayan sanatçıdan özgün eser beklemek hayaldir. Ben çoğu tablolarımda bu konuda atları (yılık) özgür düşünce, Erciyes zirvesini de özgünlüğe affediyorum. Benim dünyamda Erciyes, sadece şehrimizin ulu bir dağı değil; bir duruşun, bir vakarın ve bir sığınışın adıdır. Atlar ise sadece bir figür değil, bir özgürlük şarkısıdır. Velhasıl özgür olmadan özgün olunmuyor!

-Dostlarınızın ve sanatçıların portrelerini yaparken çok üretkenseniz. Bir yüzü tuvale aktarıırken sadece fizikî hatları mı çiziyorsunuz yoksa aranızdaki o vefa bağını da mı renklere döküyorsunuz?

-Tabii özellikle ve öncelikle fiziki yapılarına resmetmek ilk işim ama o ruhların derinliğindeki gizli coğrafyaları da tuvale nakşederim. Onların ruh yapısını, iç dünyalarını resime kattığım zaman mükemmel olanı, işte yakaladım, diyorum.

-Çocuklarınızla birlikte “Kuşaklararası Resim Sergisi” açtınız. Bu gurur tablosunda bir babanın, kendi sanat bayrağını çocuklarının elinde de görmesi, nasıl bir duygu?

-Bu duyguyu ben, hayatta iken babama yaşatmıştım. Bu tadı kuşaklar arası resim sergisinde çocuklarım da bana tattırdı. Çok mutlu olmuşum. Çok güzel bir duygu. Anlatılmaz, yaşanır denir ya; öyle bir duygu....

-Sanat yolculuğunuz boyunca sizi en çok etkileyen veya özel olan bir eseriniz var mı? Hangisi ve neden?

-Şöyle... 1979 yılında Ankara’da Libya Kültür Merkezinde karma resim sergimiz olmuştu. Sergiye “Hasan’ın Dedesi” isimli yağlı boya bir portre tablo ile katılmıştım. Serginin açılışını MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş Bey yapmıştı. O sergide satılan tek tablo benimdi ve alan da Başbuğ’du. Çok sevdiğim ve benim için çok da anlamlı olan o tablo MHP’nin genel merkezi binasına asılmıştı. Yıllar sonra Ankara ziyaretimde Hacı Bayram’da bir kırtasiye vitrininde kartpostallarını görünce çok etkilenmişim.

-Günlük hayat ile sanat üretimi arasında dengeyi nasıl kuruyorsunuz?

-Resim yapmak benim için nefes almak, yemek yemek, su içmek gibidir. Ben resim yapmadığım zaman kendimi eksik yarım ve bir boşlukta hissederim. Ne zaman ki resim yaptım, o günü tamamlamış sayarım. Resim yapmadığım gün ruh dengem bozulur. Mutlaka resim yapmalıyım, üretmeliyim modu ile günümü dengeliyorum.

-Sanatta “estetik bir hata” mı sizi daha çok kızdırır, yoksa hayatta karşılaştığımız bir “vefasızlık” mı? O geri dönüşü olmayan çizgiyi ne zaman çakersiniz?

-Resim sanatın da estetik hataya kızarım... ama bir dostumun vefasızlığına daha çok kızarım. Bir söz vardır “kalıbı ile değil insan kalbi ile insandır.” Kalp kırılınca yenilenmez. Bu yüzden ben kalp kırmamaya çok özen gösteririm... gösterdiğim özen kadar da başkasının, benim kalbimin kırılmaması için özen gösterilmesini beklerim. Çünkü insanı insan yapan kalbidir.

-Genç sanatçılara veya sanatla ilgilenenlere aktarmak istediğiniz en önemli öğreti veya tavsiye nedir?

-İnsanın çok güçlü bir yapısının olduğunu bilmeleri lazım. İsterlerse yapamayacağı hiçbir şeyin olmayacağını, hedefi büyük koymalarını engin düşünce sahibi olmalarını, araştıran, sorgulayan, çalışmaktan yorulmayan, çok okuyan bir gençlik olmalarını, en çokta empati yapmalarını öneriyorum.

-Önümüzdeki dönem için sanat alanında yeni planlarınız veya üzerinde çalışmak istediğiniz projeler var mı?

-Değerli dostum değerli üstadım Nurkal Kumsuz hocamla birlikte çıkardığımız aylık mavi sürgün dergisinde onun yazdığı benim çizdiğim İncili Çavuş projemiz.

-Değerli dostum Hasan Gürpınar, engin ufkunuzdan yansıyanları bizimle paylaştığınız için teşekkür eder; hedefinize giden yolda da başarılar dilerim.

-Ben de size teşekkür ediyorum.

AKROSTİŞ

Huzur dolu ömür yaşa her sabah,
Alperenler yoldaş olsun yoluna,
Saf, temiz yüreğin saf altındır has,
Avuç aç, niyaz et, yüce mevlaya.
Ne dilersen nasip etsin yaradan.

Güzel insansın sen gönlün yüce dağ,
Üstün yeteneğin on parmak üstü,
Rahmanı rahime eylersin şükür,
Paylaştın bilgini nesile hitap,
Islak alın-terin yaktı bağrını,
Nükteyle, sanatla güreşen insan,
Hilenle mesut bir hayat yaşa,
Rahset resimlerle üstad Gürpınar.

Mustafa Ferit Yıldız
(Münferit Ozan Hazarı)

CAHİL
İNSANLA
TARTIŞMAK
BOŞ DUVARA
NUTUK
ATMAKTAN
FARKSIZDIR.

İLBER
ORTAYLI

H. Gürpınar
2026